№ 7. Brześć nad Bugiem, dn. 1 sierpnia 1922 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA POLESKIEGO

ILLA NON EST CIVITAS, CUM LEGES IN EA NIHIL VALENT ET MOS OCCIDIT PATRIUS!

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: Brześc n|B., Poleski Urząd Wojewódzki.

Cena pojedyńczego egzem. 500 mk. Ogłoszenia po 60 mk. za wiersz szpaltowy za tekstem.

T R E Ś Ć D Z I A Ł U U R Z Ę D O W E G O.

T R E Ś Ć D Z I A Ł U N I E U R Z Ę D O W E G O.

D Z I A Ł U R Z Ę D O W Y.

I.

Wykaz ustaw i rozporządzeń, ogłoszonych w ciągu lipca 1922 r. w „Dzienniku Ustaw i Rzeczypospolitej Polskiej“. i w „Monitorze Polskim“ — a mających moc obowiązującą na terenie Województwa Poleskiego.

383.

W „Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej“.

Nr. 49 z dnia 5 lipca 1922 r.

Poz. 432. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 czerwca 1922 r. o dodatku uzdrowiskowym.

Poz. 436. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 czerwca 1922 r. ó kompetencji władz skarbowych w sprawach podatku zarobkowego od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków tudzież w sprawach podatku od zysków wojennych oraz podatku wojennego od wspomnianych przedsiębiorsłw.

Poz. 437. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 czerwca 1922 r., dotyczące zmiany rozporządzenia z dnia 12 lutego 1919 r. w przedmiocie dostarczania bezpłatnych egzemplarzy obowiązkowych druków.

Poz. 438. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 czerwca 1922 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w przedmiocie wykonania ustawy o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczenia pomieszczeń.

Poz. 439. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 10 czerwca 1922 r. o podwyższeniu opłat pocztowych.

Poz. 440. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 20 czerwca 1922 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 19 sierpnia 1919 r. w przedmiocie odpowiedzialności Zarządu Pocztowego za krajowe przesyłki pocztowe i telegramy.

Nr. 50 z dnia 10 lipca 1922 r.

Poz. 441. Ustawa z dnia 12 maja 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji konwencji handlowej między Polską a Francją, podpisanej w Paryżu dnia 6 lutego 1922 r.

Poz. 442. Konwencja Handlowa między Polską a Francją.

Poz. 443. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 czerwca 1922 r. w przedmiocie daty wejścia w życie Polsko-Francuskiej Konwencji Handlowej z dnia 6 lutego 1922 r.

Nr. 51 z dnia 11 lipca 1922 r.

Poz. 456. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 maja 1922 r. o dodatkach za kierownictwo dla cywilnych urzędników państwowych.

Poz. 467 Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 czerwca 1922 r. o dodatkach funkcyjnych dla urzędników i funkcjonarjuszy państwowych zakładów leczniczych, zajętych w pawilonach zakaźnych oraz w oddziałach i zakładach dla umysłowo chorych.

Poz. 459. Rozporządzenie Ministrów: Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, z dnia 31 maja 1922 r. W przedmiocie spółek akcyjnych, mających znaczenie państwowe lub użyteczności publicznej.

Poz. 460. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 czerwca 1922 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 13 maja 1922 r. o opłatach za czynności urzędów miar.

Poz. 461. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 21 czerwca 1922 r. w sprawie urządzania wyjść w nowobudowanych kotłowniach.

Poz. 462. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 2 czerwca 1922 r., w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z Ministrem Skarbu, do ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych.

Nr. 52 z dnia 15 lipca 1922 r.

Poz. 469. Ustawa z dnia 27 czerwca 1922 r. o ulgowym trybie uzyskiwania stanowisk urzędników w Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Poz. 474. Rozporządzenie Ministrów: Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, z dnia 13 czerwca 1922 r. w przedmiocie udzielenia pozwoleń zagranicznym spółkom akcyjnym oraz komandytowo-akcyjnym na działalność w Państwie Polskiem.

Poz. 475. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, z dnia 22 czerwca 1922 r. w przedmiocie opłat stemplowych, które mają płacić zagraniczne spółki akcyjne i komandytowo-akcyjne od kapitału przeznaczonego do działalności w Państwie Polskiem.

Poz. 476. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu i Sprawiedliwości, z dnia 24 czerwca 1922 r. o znawcach, powołanych do oceniania przedmiotów majątkowych celem opodatkowania spadków i darowizn.

Poz. 477. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 24 czerwca 1922 r. w sprawie przepisów o kolejności przyjmowania ładunków, nadawanych do wysyłania oraz wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności.

Poz. 479. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 30 czerwca 1922 r. o przewozie wagonów prywatnych w komunikacji bezpośredniej między stacjami polskich kolei państwowych a stacjami kolei austrjackich.

Poz. 481. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 lipca 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie układania list urlopów pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu.

Poz. 483. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 lipca 1922 r. w sprawie obowiązku posiadania faktur handlowych i uwidaczniania cen.

Poz. 484. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego w porozumieniu z Ministrami. Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, z dnia 6 lipca 1922 r., w przedmiocie uzupełnienia rozporządzenia wykonawczego z dnia 17 października 1921 r. do ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o organizacji urzędów ziemskich.

Nr. 53 z dnia 18 lipca 1922 r.

Poz. 490. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 czerwca 1922 r. o przedłużeniu mocy prawnej patentów na wynalazki oraz świadectw ochronnych na wzory rysunkowe, modele i znaki towarowe, udzielonych na zasadzie poprzednio obowiązujących ustaw.

Poz. 494. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 8 lipca 1922 r. o bezpośredniej komunikacji towarowej pomiędzy Polską i Wolnem Miastem Gdańskiem z jednej strony a Rumunją z drugiej strony.

Nr. 54 z dnia 21 lipca 1922 r.

Poz. 405. Ustawa z dnia 11 maja 1922 r. w przedmiocie ratyfikacji konwencji polsko-francuskiej o pomocy i opiece społecznej, podpisanej w Warszawie dnia 14 października 1920 r.

Poz. 496. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 24 czerwca 1922 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej rozporządzeń, wydanych na podstawie dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r., na województwa: nowogrodzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego.

Poz. 497. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 24 czerwca 1922 r. o legalnych jednostkach miar, dozwolonych do dalszego tymczasowego używania na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Poz. 498. Rozporządzewie wykonawcze Ministra Spraw Wojskowych z dnia 4 lipca 1922 r. do Ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o zaopatrzeniu weteranów

powstań narodowych 1831, 1848 i 1863 r. i wdów po nich.

Nr. 55 z dnia 25 lipca 1922 r.

Poz. 499. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 czerwca 1922 r. w przedmiocie wyboru delegatów na walne zgromadzenie Zakładu pensyjnego dla funkcjonarjuszy.

Poz. 500. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 10 lipca 1922 roku w sprawie nowego brzmienia części IV i VI Taryfy Ogolnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Poz. 501. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 11 lipca 1922 roku dotyczące zmian w rozporządzeniu z dnia 7 grudnia 1922 r. w przedmiocie wydawania pozwoleń na ustawianie, przenoszenie i używanie kotłów parowych.

Nr. 56 z dnia 26 lipca 1922 r.

Poz. 511. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1922 r. o sądownictwie doraźnem na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

Poz. 512. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia publicznego z dnia 26 czerwca 1922 r. w przedmiocie udzielania gminom pożyczek ze Skarbu Państwa na budowę lub przebudowę publicznych szkół powszechnych i domów mieszkalnych dla nauczycieli.

Poz. 513. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 8 lipca 1922 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za czynności urzędów miar.

Poz. 514. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 lipca 1922 roku o podwyższeniu ekwiwalentu franka [złotego w ruchu telegraficznym i paczkowym z Polski zagranicę.

Poz. 515. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13 lipca 1922 r. o częściowej zmianie taryfy listowej w obrocie z Rumunią.

Poz. 516. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 15 lipca 1922 r. o podwyższeniu „Taksy opłat za roboty fizyczne, wykonywane w urzędach celnych przez pracowników kolei państwowych.

Poz. 517. Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami z dnia 21 czerwca 1922 roku w przedmiocie korzystania z urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych.

Nr. 58 z dnia 31 lipca 1922 r.

Poz. 520. Ustawa z dnia 14 lipca 1922 roku w przedmiocie uzupełnienia postanowienia art. 2 d. Ustawy z dtia 31 marca 1922 r. o podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych.

Poz. 521. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 9 czerwca 1922 roku o podwyższeniu wewnętrznej taryfy telegraficznej i częściowej zmianie taryfy telegraficznej.

Poz. 523. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 27 czerwca 1922 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej.

Poz. 524. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 12 lipca 1922 roku w przedmiocie taksy aptekarskiej.

384.

W Monitorze Polskim:

Nr. 147 z dnia 3 lipca 1922 r.

Poz. 84. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1922 r. w przedmiocie utworzenia państwowej szkoły hygieny.

Nr. 149 z dnia 5 lipca 1922 r.

Poz. 87. Rozporządzenle Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17 czerwca 1922 roku w przedmiocie przyjmowania poleconych przesyłek listowych poza godzinami urzędowemi.

Nr. 150 z dnia 6 lipca 3922 r.

Poz. 88. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 7 czerwca 1922 r. o pełnomocnictwach pocztowych.

Nr. 151 z dnia 7 lipca 1922 r.

Poz. 90. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1922 r. w przedmiocie zniesienia urzędu Nadzwyczajnego Komisarza dla spraw repatrjacji.

Poz. 91. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1922 r., o utworzeniu Rady Ministerjalnej do spraw repatrjacji.

Nr. 152 z dnia 8 lipca 1922 r.

Poz. 92. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 9 czerwca 1922 r. o odbiorze przesyłek pocztowych za pomocą pocztowych książek odbiorczych.

Nr. 153 z dnia 10 lipca 1922 r.

Poz. 93. Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych z dn. 21 czerwca 1921 r. o zawarciu w dniu 8 czerwca 1921 r. porozumienia pomiędzy Polską a Czechosłowacją w przedmiocie udzielania sobie wzajemnie danych statycznych.

Nr. 156 z dnia 13 lipca 1922 r.

Poz. 97. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 2 czerwca 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu w przedmiocie częściowej zmiany regulaminu dla Komisji do walki z alkoholizmem.

Nr. 157 z dnia 14 lipca 1922 r.

Poz. 98. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 czerwca 1921 r. o ostatecznym czasie przyjmowania zgłoszeń na rozmowy telefoniczne międzymiastowe w urzędach telefonicznych, mających ograniczone godziny służbowe.

Nr. 163 z dnia 21 lipca 1922 r.

Poz. 104. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu i Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1921 r. o zmianie obwieszczenia z dnia 23 czerwca 1921 r. w sprawie wykazu towarów, których wywóz jest zabroniony.

Nr. 164 z dnia 22 lipca 1922 r.

Poz. 105. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 29 czerwca 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przekazania Państwowemu Bankowi Rolnemu dalszej likwidacji pożyczek, udzielonych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej przez byłe rosyjskie państwowe Banki Ziemskie: Włościański i Szlachecki.

II.

385.

Instrukcja dla dróżników i drogomistrzów.

W myśl art. 3 Ustawy z dnia 7 paźdz. 1921 r. w przedmiocie przepisów porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. Rz. P. № 89 poz. 656) podaje się do ogólnej wiadomości i przestrzegania, co następuje:

I.

1. Dróżników przeznacza się wyłącznie do utrzymania dróg bitych i gruntowych a do innych postronnych robót używani być nie mogą.

2. Dróżnicy przyjmowani i zwalniani są przez Inżynierów drogowych powiatowych. O każdej nominacji, zwolnieniu i zmianie, Inżynier drogowy powiadamia Okr. Dyrekcję Robót Publicznych.

3. Kandydaci na dróżników w przeciągu 3-ch miesięcy są na próbnej służbie a po upływie 3-ch miesięcy podlegają egzaminowi przez powiatowego Inżyniera. Dróżnik obowiązany jest być obeznanym z instrukcją dla dróżników i załącznikami do niej, jakoto: przepisami policyjno-drogowemi i t. p. Dróżnicy powinni być przyjmowani w miarę możności piśmienni. Pierwszeństwo przy przyjmowaniu na służbę mają byli wojskowi.

4. Odcinki dróżników wynoszą 3 — 6 klm. zależnie od trudności odcinka, wielkości ruchu i bliskości miasta.

5. Dróżnicy o ile możności mieszkają na środku swego odcinka i o ile można najbliżej szosy.

6. Dróżnicy otrzymują mieszkanie złożone z jednej izby, chlewka i drwalki w rządowej koszarce lub w pobliskiej wsi, wyznaczone przez władze administracyjne na żądanie Inżyniera powiatowego.

7. Dróżnicy korzystają z przyznanej im odpowiedniej ilości rowów szosowych do wycięcia z nich trawy.

8. Dróżnik przy spełnianiu obowiązków, winien być w czapce urzędowej z numerem swego odcinka.

9. Bez wiadomości drogomistrza dróżnicy nie mają prawa oddalać się poza granice swoich odcinków, nawet w wolny od pełnienia obowiązków czas.

10. Pensja wypłacana jest dróżnikom raz na miesiąc przez drogomistrzów na miejscu.

11. Dróżnik obowiązany jest pracować na szosie i wykonać zadane przez drogomistrzów roboty i pilnować szosy w przeciągu 10-ciu godzin dziennie. Godziny pracy są od 7 rano do 12 w południe i od 2 do 7 popołudniu w obrębie od 1 marca do listopada a w pozostałą część roku od 8 rano do $4\frac{1}{2}$ po południu z przerwą na obiad od 12 do $12\frac{1}{2}$ w poł.

12. Dróżnik obowiązany jest obejść codziennie swój odcinek, zreperować znalezione zwykłe uszkodzenia i zagłębienia, używając do tego materjału, naznaczonego do naprawy drogi, według wskazówek drogomistrza. W wypadku większych uszkodzeń, kiedy dróżnik nie może sam ich naprawić, obowiązany jest natychmiast donieść drogomistrzowi do odpowiedniego zarządzenia.

13. W wypadkach nadzwyczajnych i nagłych dróżnicy z rozporządzenia Inżyniera powiatowego mogą być zbierani w jeden punkt drogi i obowiązani są pomagać drugim dróżnikom. Za czas ten przyznawane są o ile możności djety dróżnikom, o ile delegacja związana jest z noclegiem.

14. W razie nagłej nieprzewidzianej potrzeby w wypadku gwałtownych uszkodzeń szosy dróżnik obowiązany jest pracować nie tylko poza godzinami służbowemi ale nawet i w dni świąteczne; roboty takie będą opłacane dodatkowo.

15. W razie choroby lub jakiejkolwiek ważnej przeszkody w pełnieniu czynności winien dróżnik natychmiast zawiadomić swego najbliższego przełożonego.

16. Dróżnik obowiązany jest stale nosić przy sobie ponumerowaną książkę dróżniczą. W książce dróżniczej powinno być zapisane:

a) długość, nazwa i numer odcinka z istniejącemi na odcinku budowlami drogowemi;

b) imię i nazwisko, miejsce zamieszkania i wynagrodzenie miesięczne dróżnika;

c) zmiany służbowe dróżników, perjodyczne uwagi drogomistrzów i Inżynierów drogowych, co do obowiązkowości dróżników;

d) adnotacje miesięczne drogomistrzów, co do daty i ilości wypłacanych pensji;

e) narzędzia dróżnicze, znajdujące się u dróżnika, z oznaczeniem roku ich otrzymania przez dróżnika;

f) kontrola rozchodu i przychodu kamienia i szabru, wyznaczonego na dany rok na każdym hektometrze odcinka;

g) rozkazy drogomistrza: zapisy przez dróżnika jeżeli umie, lub przez starszego dróżnika ilości każdodziennie wykonanej roboty i uwagi drogomistrza o przyjęciu od dróżnika wyznaczonej roboty;

h) skargi przejezdnych, którym dróżnik obowiązany jest przedłożyć książkę na każde żądanie.

17. Dróżnicy obowiązani są być w stosunku do publiczności skromni i grzeczni, lecz przy tem stanowczo żądać wypełniania obowiązujących na drogach przepisów — i żądania te, zwrócone do publiczności, powinni wyszczególniać z uprzedzającą grzecznością.

18. Przy niestosowaniu się osób obcych do ostrzeżeń dróżników, albo przy sprzeciwianiu się w spełnieniu słusznych żądań dróżnika, dróżnik jest obowiązany zwrócić się do miejscowej policji z prośbą o pomoc i dalsze według prawa postępowanie; o więcej ważnych wypadkach należy zamiadamiać drogomistrza.

19. Dróżnicy obowiązani są:

a) robić ułatwienia policji przy jej czynnościach w obrębie drogi;

b) bezzwłocznie zawiadamiać policję o wszelkich zauważonych wypadkach i zdarzeniach, mających w sobie cechy przestępstwa lub zbrodni;

c) na miejscu wypadku lub zbrodni ochraniać ślady zbrodni wszelkiemi możliwemi sposobami, do czasu przybycia policji.

20. Surowo zabrania się dróżnikom, pod karą wydalenia ze służby, zawierać jakiekolwiek umowy z przedsiębiorcami, podejmować się pilnowania pro-

wadzonych przez przedsiębiorców robót, dostaw kamienia lub szabru, tłuczki, układania w pryzmy i t. p.

21. Dróżnicy obowiązani są wiedzieć, wiele pryzm szabru jest na każdym kilometrze i bez żadnej dopłaty rozsypywać część lub całkowitą ilość szabru według wskazówek drogomistrza, po dokładnem oczyszczeniu od błota miejsc przeznaczonych do reperacji i po oskardowaniu powierzchni szosy.

22. Drogomistrz wyznacza dróżnikowi roboty do utrzymania drogi w należytym porządku. Roboty te polegają na tem że:

a) przed nastaniem wiosny dróżnik obowiązany jest otworzyć wszystkie mostowe i przepustowe otwory, wykopać do tego w śniegu odpowiednie rowy dla zabezpieczenia swobodnego odpływu wiosennych wód i obrąbywać lód naokoło pali mostowych;

b) podczas wiosny dróżnik winien zająć się osuszeniem kory szosowej, a więc oczyścić szosę z błota i wykopać małe czasowe rowki na burtach drogi do ściekania wody przy tajaniu śniegu i lodu na szosie;

c) uskuteczniać naprawę po deszczach, przeważnie przed nastaniem zimy i w marcu, ponieważ wtedy szaber daleko prędzej i mocniej przystaje do wilgotnej powierzchni drogi;

d) przy naprawach zachowywać wypukły profil drogi;

e) oczyszczać dno przepustów i mostów;

f) dozorować całość i dobrego stanu mostów, reperować nieznaczne uszkodzenia a o ważniejszych uszkodzeniach żawiadamiać drogomistrza;

g) zbierać w kupki nieujeżdżony i rozrzucony szaber (tułacze) i zasypywać koleje i wyboje;

h) oczyszczać od trawy burty, naprawiać zepsute części burt, przekopując zaniesione piaskiem miejsca;

i) oczyszczać słupy kilometrowe, znaki mostowe i hektometrowe od trawy i obrukowywać drobnemi kamieniami. Słupy kilometrowe powinny być ogrodzone czterema kamieniami.

k) mieć baczenie, żeby burtowe kamienie stale znajdowały się na swoich miejscach, były ustawione pod sznur i te, które osiadły w ziemię, były podnoszone;

l) pilnować prawidłowego formowania pryzm przez tłukaczy i przedsiębiorcę, żeby w środku pryzm nie było ciał obcych jak: piasku, ziemi, darniny, śmieci i t. p.;

m) podczas suszy zgarniąć kurz zapomocą gracy i mioteł;

n) opiekować się powierzonemi sobie narzędziami dróżniczemi i utrzymywać je w należytym porządku;

o) utrzymywać w największym porządku i czystości zamieszkaną przez siebie koszarkę;

p) mieć pieczę nad drzewami przydróżnemi i ochraniać je od uszkodzenia;

r) usuwać bezzwłocznie z drogi słomę, nawóz, śmiecie i błoto, szczególniej na odcinkach przechodzących przez wsie;

s) o wszelkiej padlinie na drodze, jako to koniach, psach i t. p., zawiadamiać sołtysów z żądaniem niezwłocznego usunięcia;

t) nie dopuszczać paszenia bydła na rowach i burtach, zabraniać przepędzania przez drogę bydła w tych miejscach, gdzie przylegający do drogi właściciele gruntów nie urządzili mostków przez rowy, zabraniać przejezdnym zatrzymywać się na szosie dla odpoczynku i karmienia koni — i żądać zjeżdżania na bok, niedopuszczać przewożenia rolniczych narzędzi: pługów, bron, soch i t. p. po szosie inaczej jak na wózkach.

O każdym takim wypadku dawać znać w gminie dla sporządzenia protokółu i komunikować drogomistrzowi.

u) w zimie urządzać ogrodzenia ochronne przeciwko zaspom śnieżnym, usuwać przeszkody, powodujące zaspy śnieżne, usuwać utworzone na drodze zaspy i wyboje śniegowe; w miejscach, gdzie szosy są pozbawione przydrożnych drzew, lub linji telegraficznych, ustawiać wiechy, jako drogowskazy; po zamarznięciu strumieni otwory małych mostków i przepustów powinny być założone zastawkami, gałęziami, słomą i bryłami śniegu.

23. Dróżnik obowiązany jest pilnować, żeby budynki i studnie nie były stawiane bliżej jak 3,50 metra od rowu drogi, a w tych miejscach. gdzie pola orne bezpośrednio dotykają rowów szosowych, ażeby za rowem był zostawiony pas ziemi szerokości 0·75 metra z oznaczeniem go granicznemi kamieniami i bruzdą równoległą do rowu.

24. Dróżnicy obowiązani są pilnować przestrzegania przepisów:

a) o ochronie dróg bitych od uszkodzeń;
b) o ruchu kołowym;
c) o ruchu automobilowym;
d) o utrzymaniu dróg bitych.

25. Przepisy te jako załączniki mają dróżnicy razem z instrukcją stale mieć u siebie i znać je gruntownie.

26. Dróżnicy co do odpowiedzialności podlegają ogólnym prawom o znajdujących się na służbie państwowej.

Dziennik Ustaw № 89|1921 r. poz. 656.

WYCIĄG Z USTAWY

II. Przepisy dotyczące używania i ochrony dróg.

Art. 4. Drogi publiczne przeznaczone są dla ruchu pieszego, jeżdżenia i pędzenia zwierząt.

Ruchu na drogach publicznych nie wolno tamować, z wyjątkiem wypadków prawem przewidzianych.

Każda przeszkoda lub utrudnienie w ruchu z rozmysłu, z braku ostrożności, lub niedbalstwa stanowi przekroczenie niniejszej ustawy. Do przeszkód w ruchu zalicza się nietylko bezpośrednie tamowanie ruchu na drodze publicznej, ale też wykonywanie czynności obok drogi, lub umieszczanie obok drogi przedmiotów, które w jakikolwiek sposób utrudniać mogą ruch na drogach.

Art. 6. Każdy pojazd podczas jazdy, jeżeli jakieś szczególne okoliczności nie zmuszają do wyjątku, winien trzymać się prawej strony. Szczegółowe przepisy co do wymijania i wyprzedzania wyda Minister Robót Publicznych z Min. Spraw Wewnętrznych.

Art. 8. Zarządom telegrafów i telefonów służy prawo prowadzenia wzdłuż dróg publicznych przewodów napowietrznych lub podziemnych, bez żadnej za to zapłaty.

Przeprowadzenie to wykonywa się w porozumieniu z zarządami drogowemi i według ich wskazówek, do których zarządy telegrafów i telefonów mają się zastosować.

III. Przepisy dotyczące utrzymania dróg.

Art. 10. Na odcinkach dróg publicznych o twardej nawierzchni, przechodzących przez miasta, miasteczka, osady i wsie o zwartem zabudowaniu, zarządy gminne są obowiązane do oczyszczania tych dróg z kurzu i błota i usuwania zgarniętego materjału, przyczem mogą obowiązek ten nałożyć na właścicieli przyległych nieruchomości.

Art. 11. O ile szerokość korony istniejącej drogi państwowej, wojewódzkiej i powiatowej nie pozwala na składanie na niej ziemi, błota lub kurzu zgarniętego z drogi, na sadzenie drzew przydróżnych i ustawianie słupów dla przewodów elektrycznych lub telefonicznych, właściciele gruntów przyległych do dróg winni pozostawić w tym celu wolne od uprawy pasy gruntu na szerokości 75 centymetrów, mierząc od zewnętrznego brzegu rowu lub stopy nasypu. O potrzebie rozszerzenia istniejącego pasa gruntu do 75 centymetrów wzdłuż dróg wojewódzkich i powiatowych orzeka samorząd wojewódzki.

Powiatowy związek samorządowy może zobowiązać właścicieli gruntów przydrożnych do pozostawienia wolnego od uprawy pasa gruntu takiejże szerokości i przy drogach gminnych.

Posiadacz tego pasa przydrożnego jest obowiązany zezwolić na bezpłatne składanie na nim ziemi, błota lub kurzu, zgarniętego z drogi, na sadzenie na nim drzew przydrożnych oraz ustawianie słupów dla przewodów elektrycznych.

Posiadacze przydrożnych gruntów obowiązani są zezwolić na rozrzucanie błota lub kurzu, złożonego na pasie przydrożnym, po przyległych polach uprawnych lub łąkach w czasie, kiedy to rozrzucanie nie będzie szkodziło zasiewom, trawom i t. p.

Art. 12. W wypadkach, gdzie droga publiczna przecina las, właściciel jego, jeżeli osuszenie drogi, bezpieczenstwo ruchu, zabezpieczenie przeciwko tworzeniu się zasp śnieżnych tego wymaga, — może być zobowiązany na podstawie dobrowolnej umowy lub w braku zgody na podstawie orzeczenia władzy administracyjnej II instancji — do utrzymywania po obu stronach drogi pasa ziemi wolnego od drzew i krzaków, określonej w każdym wypadku szerokości, za jednorazowem odszkodowaniem.

Kto się nie zadowoli orzeczeniem władzy administracyjnej w sprawie wysokości odszkodowania, temu przysługuje prawo zwrócenia się do sądu w terminie 30-dniowym, co nie wstrzymuje wykonania orzeczenia administracyjnego, jeżeli odszkodowanie zostanie złożone do depozytu sądowego.

Art. 13. Podczas naprawy dróg publicznych i mostów zarząd drogowy, wykonywujący te roboty, winien zostawić dla ruchu wolną przestrzeń, potrzebną przynajmniej dla jednego pojazdu a jeżeli to jest niemożliwe — urządzić prowizoryczny objazd.

Art. 14. Właściciele gruntów, przylegających do drogi publicznej obowiązani są dozwolić na urządzenie czasowego przejazdu przez ich grunty, o ile zarząd drogowy uzna to za konieczne z powodu wydarzeń, sprowadzających przerwę w komunikacji, jak np. z powodu przełomów nawierzchni drogi, wielkich zasp śniegowych, usuwisk, zniesienia mostów, lub grobli drogowych, lub też z powodu przebudowy lub naprawy drogi.

Za szkody wyrządzone będzie właściciel odpowiednio wynagrodzony przez zarząd drogi na podstawie dobrowolnej umowy lub w braku tejże na mocy orzeczenia władz administracyjnych drugiej instancji.

Zainteresowanemu służy prawo zwrócenia się do sądu co do wysokości odszkodowania jak w art. 12.

Art. 15. W polach i miejscowościach otwartych w odległości trzech i pół metra od zewnętrznego brzegu rowu lub stopy nasypu drogowego dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych zabrania się stawiania budynków i studni.

Odległość wszelkich ogrodzeń wynosić ma przynajmniej 75 centymetrów.

Przepis powyższy nie odnosi do odcinków dróg w miastach lub osiedlach. które posiadają już zatwierdzone na zasadzie przepisów obowiązujących linje regulacyjne.

Zakłady i fabryki, mogące zagrażać bezpieczeństwu ruchu na drogach publicznych, jak kuźnie, piece cegielniane i wapienne, wiatraki, szyby górnicze, zbiorniki materjałów łatwopalnych oraz kopalnie gliny, piasku, żwiru, torfu, kamieniołomy i t. p. urządzenia winny być umieszczone względnie urządzone w odległości 5 — 40 metrów od zewnętrznego brzegu rowu lub stopy nasypu, stosownie do przepisów szczegółowych, które wyda Minister Robót Publicznych.

Ograniczenia powyższe mogą być zastosowane do dróg gminnych rozporządzeniem samorządu wojewódzkiego, względnie wojewody (art. 3).

Przepisy niniejsze nie dotyczą istniejących budynków, zakładów i fabryk, jednak ich przebudowa musi odpowiadać tym przepisom.

Art. 16. W miejscach przecięcia się drogi publicznej z inną drogą publiczną lub prywatną, ma być zbudowany na rowie przydrożnym, jeżeli zachodzi potrzeba, podług przepisów lub wskazówek zarządu drogi most lub przepust, którego budowa i utrzymanie obciąża zarządy dróg publicznych, względnie właścicieli dróg prywatnych, łączących się z daną drogą publiczną. To samo tyczy się dojazdów i dostępów do zabudowań i gruntów. Budujący lub utrzymujący drogę gruntową, która wychodzi na drogę publiczną, obowiązany jest na żądanie zarządu drogi publicznej własnym kosztem wybrukować lub wysypać tłuczniem lub żwirem drogę gruntową na długości do 25 metrów, licząc od brzegu jezdni drogi publicznej.

Art. 18. Wzdłuż wszystkich dróg publicznych państwowych, wojewódzkich, powiatowych i gminnych, wszędzie gdzie tylko warunki miejscowe na to pozwalają, należy posadzić i utrzymywać rzędy drzew, o ile można, owocowych lub żywopłoty.

Sadzenie, utrzymywanie i użytkowanie drzew przydrożnych należy do zarządów drogowych.

W razie zaniedbania powyższego obowiązku przez zarządy drogowe, wyższe instancje samorządowe względnie województwa (art. 3) mogą zarządzić obsadzenie dróg drzewami na koszt niedbałych zarządów drogowych.

Zarządy drogowe sadzą drzewa bądź na koronie drogi, bądź za rowami na pasach gruntu, stanowiących własność drogi lub pozostawionych przez

właścicieli przydrożnych gruntów wolnemi od uprawy w myśl art. 11 niniejszej ustawy.

Na drogach gminnych, na których powiatowy związek samorządowy nie ustanowił tego pasa (art. 11 ust. 2), obsadzanie dróg za rowami jest obowiązkiem właścicieli gruntów przydróżnych, którzy posadzone drzewa utrzymują i użytkują.

Ogólne przepisy o sposobach obsadzania dróg, oraz przepisy o utrzymaniu drzew przydrożnych wyda Minister Robót Publicznych, a szczegółowe przepisy dla dróg samorządowych wydadzą poszczególne związki samorządowe wojewódzkie.

Postanowienie niniejszego artykułu nie zmienia stosunków prawnych, jakie zachodzą co do drzew już istniejących za rowami — a to aż do czasu usunięcia tych drzew.

IV. Przepisy karne.

Art. 19. Czuwanie nad przestrzeganiem przepisów porządkowych na drogach publicznych jest obowiązkiem zaprzysiężonej służby drogowej, organów policji państwowej i urzędów gminnych.

Art. 20. Służba drogowa, uprawniona do wykonywania nadzoru nad przestrzeganiem przepisów niniejszej ustawy, przy wykonywaniu swoich obowiązków powinna nosić przepisane oznaki służbowe i posiadać odpowiednie legitymacje, wydane przez właściwe zarządy drogowe.

Art. 21. Winni przekroczenia przepisów porządkowych na drogach publicznych ulegną, o ile dane przekroczenie nie podlega surowszemu przepisowi karnemu, karze grzywny do wysokości 100,000 mk. lub aresztu do dwuch miesięcy. Grzywny nieściągalne należy zamienić na areszt, nie dłuższy niż trzy miesiące.

Oprócz tego winni są obowiązani wynagrodzić wyrządzoną szkodę.

Art. 22. W b. zaborze rosyjskim i austrjackim powołane są do orzecznictwa władze administracyjne pierwszej instancji. W b. zaborze rosyjskim i austrackim na podstawie doniesienia o przekroczeniu przepisów porządkowych na drogach publicznych przedstawiciela jednego z organów, wymienionych w art. 19 niniejszej ustawy, może władza administracyjna I. instancji do wysokości grzywny dziesięciu tysięcy marek wymierzyć drogą sądu karnego zasłużoną karę bez poprzedniego postępowania.

W tym osądzie karnym należy oznaczyć: 1) jakość czynu karygodnego oraz czas i miejsce jego popełnienia, 2) nazwę władzy, która uczyniła doniesienie, 3) wymiar kary z przytoczeniem postanowienia karnego, na którem się opiera, 4) klauzulę, że skazanemu służy zgłoszenie sprzeciwu w terminie czternastodniowym, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia, bądź pisemnie, bądź protokularnie do władzy, która osąd wydała. W przeciwnym razie osąd staje się prawomocny i grzywna ściągalna. Wniesienie sprzeciwu powoduje przeprowadzenie zwyczajnego postępowania przez władze administracyjne. Kary powyżej dziesięciu tysięcy marek mogą być nakładane jedynie w drodze zwyczajnego postępowania karnego, przepisanego dla władz administracyjnych.

Od orzeczeń władz administracyjnych, zapadłych w drugiej instancji, przysługuje stronom prawo odwołania się w ciągu dni 8-iu do właściwego sądu okręgowego, który rozpatrzy sprawę przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów o postępowaniu w razie odwołania się od wyroków sądu pokoju (powiatowych). Sąd okręgowy nie może po uchyleniu orzeczenia przekazać sprawy do ponownego rozpatrzenia przez władzę administracyjną. Wyroki sądów okręgowych są prawomocne z chwilą ogłoszenia. Wniesienie odwołania do sądu wstrzymuje wykonanie kary pozbawienia wolności.

Art. 23. Rząd jest upoważniony do obniżania lub podwyższania przewidzianego wymiaru grzywien w miarę wzrostu lub obniżania się waluty.

Art. 24. Grzywny oraz koszta przywrócenia drogi do pierwotnego stanu wpływają do właściwego zarządu drogowego, w zależności od tego, na jakiej kategorji dróg przekroczenie miało miejsce.

Art. 25. O ile przepisy powszechnej ustawy cywilnej w poszczególnych dzielnicach nie przewidują takiej majątkowej odpowiedzialności, za szkody wyrządzone na drogach publicznych odpowiadają majątkowo rodzice za dzieci niepełnoletnie z nimi mieszkające, służbodawcy oraz właściciele pojazdów i zwierząt za służbę niżej lat czternastu. Współwłaściciele odpowiadają solidarnie.

W razie niewykrycia sprawcy szkód, wyrządzonych na drodach publicznych, odpowiedzialność ponosi wieś, osada lub miasto, na których terenie szkody dokonano, o ile znamiona szkody wskazują, że wyrządziła je ludność miejscowa,

B. Instrukcja dla drogomistrzów.

27. Drogomistrze naznaczeni są wyłącznie do utrzymania dróg państwowych, wojewódzkich i powiatowych. Na powierzonych sobie odcinkach podlegają w zupełności Inżynierom drogowym powiatowym.

28. Drogomistrze nie mogą być odrywani do innych robót bez zezwolenia Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych.

29. Drogomistrzom powierzane są odcinki dróg bitych długości 40 — 60 klm.

30. Drogomistrze dzielą się na dwie kategorje: drogomistrze I. kategorji, ze średniem wykształceniem technicznem lub dłuższą praktyką drogową i dostatecznem wykształceniem ogólnem; drogomistrze II. kategorji, posiadający niższe kwalifikacje niż drogomistrze I. katerji.

31. Drogomistrze I. kategorji mają powierzone sobie odcinki dróg z większym ruchem lub ze znaczniejszemi mostami.

32. Drogomistrze mianowani są na wniosek Inżynierów drogowych lub bezpośrednio przez Okręgową Dyrekcję Robót Publicznych i korzystają z praw, przysługujących pracownikom państwowym.

33. Do objazdów drogomistrze winni utrzymywać własnego konia lub mieć rowery, na co otrzymują miesięczny dodatek do pensji w sumie dostatecznej do utrzymania konia.

34. Drogomistrze otrzymują djety tylko przy wyjazdach poza granicę swoich odcinków.

35. Drogomistrze są bezpośrednimi zwierzchnikami służby dróżniczej; mają nadzór nad dróżnikami i stale przestrzegają należytego stanu dróg i mostów, jakoteż całości i prawidłowego rozchodu materjałów przeznaczonych do napraw szosowych oraz należytego wypełniania przez dróżników obowiązków wyłuszczonych w instrukcji dla nich.

36. Drogomistrze obowiązani są w okresie od 1-go kwietnia do 1 listopada nie mniej niż raz na tydzień objechać cały powierzony sobie odcinek — a w pozostałą część roku w miarę potrzeby i nie mniej niż dwa razy na miesiąc.

37. Podczas tych objazdów drogomistrze wydają rozporządzenia dróżnikom na miejscu, zapisują się do książek dróżniczych, odnotowują w nich spełnione przez dróżników roboty.

38. Drogomistrze obowiązani są mieć przy objazdach książkę, w której powinny być następujące dane:

a) spis dróżników, powierzonych im odcinków i narzędzi;

b) kontrola rozchodu i przychodu materjałów, szczególniej szabru;

c) kontrola wszystkich robót wykonanych przez dróżników;

d) dziennik podróży;

e) opinje i dane co do wypełniania obowiązków przez dróżników;

f) dane o stanie robót, prowadzonych gospodarczym sposobem lub przez przedsiębiorców;

g) wiadomości o spostrzeżonych niedokładnościach i uszkodzeniach.

39. Co miesiąc, każdego pierwszego, drogomistrz przedkłada powiatowemu Inżynierowi wykaz wykonanych w przeciągu miesiąca robót przez dróżników jakoteż przez najętych robotników i przedsiębiorców, dziennik podróży za ubiegły miesiąc i załącza swoje spostrzeżenia co do stanu drogi, obowiązkowości dróżników, zauważonych niedokładności i uszkodzeń, oraz stanu robót przy konserwacji drogi.

40. Drogomistrz wskazuje przedsiębiorcy lub dostawcy miejsca na burtach do składaniu materjałów, ma nadzór nad prawidłowem rozbijaniem szabru, wielkością kawałków szabru, objętością wyznaczonych pryzm oraz nad tem żeby te ostatnie nie zawierały postronnych domieszek, piasku, ziemi, darni, śmieci i t. p.

41. Przy nagłych lub większych uszkodzeniach drogomistrz obowiązany jest bezwłocznie przedsiębrać wszystkie środki i zarządzić żeby komunikacja nie została przerwana a zarazem w tej chwili dać znać powiatowemu Inżynierowi w celu uzyskania dalszego rozporządzenia.

42. Drogomistrz przestrzega należytego stanu narzędzi drogowych, znajdujących się u dróżnika.

43. Z powodu wszelkich uszkodzeń drogi, spowodowanych przez sąsiadujących właścicieli (adjacentów) lub przez przejezdnych, drogomistrz przeprowadza dochodzenia, zapraszając do tego władze gminne. Sporządzone akta przedkłada powiatowemu Inżynierowi dla wszczęcia przeciwko winowajcom sądowego dochodzenia.

44. Miejsce zamieszkania drogomistrza wyznacza Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych.

45. Drogomistrz korzysta z odpowiedniej ilości rowów szosowych do wycięcia z nich trawy (dla utrzymania jednego konia i krowy).

46. Drogomistrz obowiązany jest przy spełnianiu obowiązków służbowych być w czapce urzędowej.

47. Drogomistrz powinien być gruntownie obeznany z instrukcją własną i dla dróżników, jakoteż z przepisami policyjno-drogowemi, wyznaczonymi w punkcie 24.

48. Do instrukcji załącza się wspomniane w punkcie 24 przepisy.

49. Drogomistrzów obowiązuje tensam stosunek do publiczności i przedsiębiorców, co i dróżników, wskazany w punktach 17, 18, 19 i 20.

50. Bez wiadomości Inżyniera powiatowego drogomistrze nie mają prawa oddalać się poza granice swoich odcinków, nawet w wolny od pełnienia obowiązków czas.

Okręgowy Dyrektor Robót Publicznych
Województwa Poleskiego
(—) *Inżynier Fr. Księżopolski*

Zatwierdzam instrukcję
dla dróżników i drogomistrzów
(—) *St. Downarowicz*
Wojewoda.

Brześć n/Bugiem 3.VI 1922 r.

III.

386.

Okólnik (69) Wojewody do Starostów w sprawie ustanowionego w gminach miejskich podatku od lokali.

Ustawa z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. Ust. R. R. № 2 z 1922 r. poz. 6) oraz rozporządzenie P. P. Ministrów Spraw Wewnętrznych i Skarbu z dnia 29 kwietnia b. r., wydane celem wykonania powyższej ustawy (Dz. Ust. R. P. № 34 poz. 294) w art. 21 przewiduje obowiązkowy pobór podatku od lokali w miejscowościach b. zaboru rosyjskiego, w których do końca roku istniał państwowy podatek mieszkaniowy, jak również zezwala na wprowadzenie tego podatku i w tych miastach i miasteczkach b. zaboru rosyjskiego, w których on nawet i nie był pobierany do końca 1919 r.

Podatkowi temu podlegają wszystkie mieszkania, zakłady przemysłowo-handlowe lub inne ubikacje bez względu na to, czy mieszkanie lub ubikacja jest wynajęta lub oddana do użytku bezpłatnie, bądź też znajduje się w domu własnym, z wyjątkiem:

a) pomieszczenia świątyń, otwartych dla ogółu poszczególnych wyznań.

b) lokale zajmowane przez instytucje naukowe, oświatowe i dobroczynne, z wyjątkiem lokali odnajmowanych lub oddawanych przez te instytucje do użytkowania i przynoszących dochód;

c) lokale w domach nowo wybudowanych, nadbudowanych lub odbudowanych po dniu 1 stycznia 1919 r. przez lat 10 od wprowadzenia lokatorów.

d) zajęte przez cudzoziemskich przedstawicieli dyplomatycznych, uwierzytelnionych przy Rządzie Polskim i inne osoby, należące do składu poselstw i misji, przez konsulów generalnych, konsulów i wicekonsulów i agentów konsularnych, będących poddanymi tego państwa, które ich mianowało, jeżeli z państwem tem Polska zawarła konwencje co do spraw konsularnych albo jeżeli przedstawiciele polscy w tych państwach korzystają z podobnych ulg—oraz lokale, służące na potrzeby tych poselstw, misji lub konsulatów (Dz. Ust. R. P. Nr. 2 z 1922 r. art. 22 i 23).

Wysokość podatku tego określa stosownie do faktycznego komornego lub wartości czynszowej na każdy rok podatkowy reprezentacja miejska z mocą obowiązującą dopiero w dwa miesiące po ogłoszeniu uchwały. Najniższa jednakże norma tego podatku ma wynosić 25 proc. faktycznego komornego lub wartości czynszowej. Podatek opłaca się w terminach kwartalnych: 1 stycznia, kwietnia, lipca i października — winni ściągać go właściciele nieruchomości wraz z komornem i innemi należytościami. Za pobór tego podatku otrzymają właściciele realności odszkodowanie w wysokości 5 proc. od kwoty wpłaconej do kasy miejskiej. W razie odmowy zapłaty a najdalej w miesiąc po terminie płatności winien właściciel lub jego zastępca donieść kompetentnej władzy o odmowie lub zwłoce, poczem następuje egzekucja ze strony gminy. Oileby właściciel w oznaczonym terminie 30-dniowym nie doniósł o odmowie, obowiązek uiszczenia tego podatku przechodzi na właściciela z prawem regresu do lokatora (Dz. Ust. R. P. № 2 poz. 6. art. 25). Podatek zaś pobrany przez właścicieli realności od zobowiązanych lokatorów winien być wpłacony do kasy miejskiej w ciągu miesiąca po terminie płatności podatku — pod rygorem opłacenia za każdy miesiąc zwłoki 5 proc. odsetek zwłoki, licząc od terminu płatności. Każdy rozpoczęty miesiąc zwłoki liczy się jako pełny a odsetki zwłoki odlicza się od sumy podzielnej przez sto, przyczem 50 mk. i wyżej uważa się za pełne 100 mk. a sumy niższej od 50 mk. nie bierze się w rachubę. Z sumy wpłaconej pokrywa się przedewszystkiem odsetki zwłoki i ewentualne koszta egzekucji a następnie zaległośc podatku (Dz. Ust. R. P. Nr. 34 z 1922 r. poz. 294 art. 22).

Wobec powyższych rozporządzeń wezwie Pan Starosta Magistraty miast tamtejszego powiatu, by celem zrealizowania Ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich, dotyczącej powyższego podatku, przystąpiły do powzięcia odnośnych uchwał, które następnie przedstawi Urzędowi Wojewódzkiemu do zatwierdzenia.

Brześć n/B., dnia 4 lipca 1922 r.

Wojewoda:
(—) Stanisław Downarowicz m. p.

387.

Okólnik (70) Wojewody do Starostów w sprawie udzielenia miastom 30 proc. z państwowego podatku dochodowego.

Ustawa z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. Ust. Rzp. Nr. 2 z 1922 r. poz. 6) w art. 1 przewiduje udzielenie na rzecz miast 30 proc. z państwowego podatku dochodowego.

W myśl rozporządzenia wydanego przez P.P. Ministrów Spraw Wewnętrznych i Skarbu z dnia 29 kwietnia b. r. celem wykonania powyższej Ustawy (Dz. Ust. Rzp. Nr. 34 z 1922 r. poz. 294) uprawnionemi do otrzymania tego podatku są te miasta, które po myśli powyższego rozporządzenia rządzą się rozp. b. K. dz. Z. W. z dnia 27 czerwca 1919 r. o tymczasowej ustawie miejskiej (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 7 poz. 46) lub rozporządzeniem tegoż Komisarza z dnia 14 sierpnia 1919 r. o ustawie miejskiej (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 12 poz. 99).

Przypadająca miastom z tego tytułu część wpływu podatku dochodowego, odsetek zwłoki i kar za zwłokę oblicza Miejscowy Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych a asygnację na obliczone sumy wystawia Izba Skarbowa w ciągu miesiąca po upływie kwartału kalendarzowego, w którym wpłaty nastąpiły.

Podając powyższe do wiadomości Magistratów miast tamtejszego powiatu, wezwie je Pan Starosta, by po zasięgnięciu w Inspektoracie Skarbowym informacji co do wysokości sum przypadających z tego tytułu na rzecz miasta za rok 1921 i 1922 opracowały dodatkowo budżety na wydatkowanie przewidzianych z tego źródła dochodowego sum—i przedstawiały takowe do zatwierdzenia.

W Brześciu n|B., dnia 4 lipca 1922 r.

Wojewoda:
(—) Stanisław Downarowicz m. p.

388.

Okólnik (71) Wojewody do Starostów w sprawie ograniczeń powinności podwodowej.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem z dnia 14 czerwca b. r. M. S. Z. 2387 zakomunikowało Urzędowi Wojewódzkiemu, iż niektórzy P. P. Posłowie do Sejmu Ustawodawczego oraz specjalna delegacja mieszkańców Województw Wschodnich jak również i prasa uskarżają się, że wbrew rozporządzeniu Szefa Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych z dnia 4 listop. 1920 r. (Dz. Urz. Z. T. P. i E. Nr. 4 poz. 34), upoważniającego funkcjonarjuszy państwowych do korzystania z podwód w drodze rekwizycji jedynie tylko na potrzeby służbowe, niektórzy urzędnicy żądają dla siebie podwód także do użytku prywatnego jak np. do wyjazdów z wizytami, zwózki drzewa opałowego i t. p.—Sejm Ustawodawczy z dnia 17 maja b. r. powziął rezolucję wzywającą Rząd do skasowania powinności stójek, ustalenia poczty konnej oraz pociągnięcia osób winnych nadużyć i przekroczeń służbowych do surowej odpowiedzialności.

Wiadomem jest P. P. Starostom z okólnika P. U. W. z dnia 15 listopada 1921 r., Nr. 235|II, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych opracowuje obecnie projekt nowej ustawy podwodowej, która oczywiście w dostatecznej mierze dokładnie i ostatecznie ureguluje kwestję podwodową. Jednakże do czasu wydania tej ustawy miarodajnem pozostaje nadal rozp. Szefa Z. T. P. i E. z dnia 4 listopada 1920 r., które aczkolwiek wkłada na ludność Województw obowiązek powinności podwodowej, to jednak nie przewiduje konieczności ustalenia t. zw. stójek, które miały zastosowanie za czasów rosyjskich.

Aby zadość uczynić żądaniom Ciał Ustawodawczych oraz ukrócić nadużycia, szczególnie możliwe dla ludności podczas robót polnych i żniw, polecam P. P. Starostom:

1) znieść, gdzie to istnieje, obowiązek dostarczania stójek, jako nie przewidziany rozporządzeniem Szefa Z. T. P. i E. z dnia 4 listopada 1920 r.,

2) wezwać Zarządy Gmin do wyznaczenia kre-

dytów na utrzymanie poczty konnej w gminach oraz stosowanie jej zamiast stójek,

3) zwrócić szczególnie baczną uwagę, by do czasu ustawowego uregulowania kwestji podwodowej, rekwizycja podwód odbywała się jedynie i wyłącznie tylko na potrzeby służbowe i w wypadkach niezbędnej konieczności,

4) podać do wiadomości wszystkich istniejących w powiecie urzędów cywilnych, że korzystanie z podwód odbywać się będzie jedynie i wyłącznie tylko w wypadkach wskazanych w punkcie 3 niniejszego okólnika.

Żądam od P. P. Starostów bezwzględnego usunięcia nadużyć, o których mowa w rezolucji Sejmu i polecam przeprowadzenie wskazanych tu zarządzeń pod bezpośredniem kierownictwem P. P. Starostów.

Informacyjnie podaje się do wiadomości Panów, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwróciło się do Ministerstwa Spraw Wojskowych z prośbą o wydanie analogicznych zarządzeń podległym organom wojskowym.

Co do obowiązku dostarczania podwód dla przewozu poczty, sprawa będzie unormowana osobnem rozporządzeniem, które wyda Ministerstwo Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Min. Spraw Wewn.

W Brześciu n|B., dnia 3 lipca 1922 r.

Wojewoda:
(—) Stanisław Downarowicz m. p.

389.

Okólnik (72) Wojewodów do Starostów w sprawie rejestracji wojskowych, posiadających stopnie oficerskie względnie równorzędne.

W związku z ogłoszonem rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych w przedmiocie rejestracji wszystkich wojskowych obywateli Państwa Polskiego, posiadających stopnie oficerskie względnie równorzędne — na skutek depeszy Ministra Spraw Wewn. z dnia 10 lipca b. r., Nr. A. W. 1311 — polecam Panu Staroście zarządzić i baczyć, by organa administracyjne i policyjne okazywały Powiatowym Komendom Uzupełnień, przeprowadzającym tę rejestrację, pomoc podyktowaną ogólną zasadą współdziałania władz cywilnych z wojskowemi.

Urzędnikom Państwowym, którzy należą do osób podlegających rejestracji, wyda bezpośrednio przełożona władza poświadczenia o zajmowanych stanowiskach służbowych — i umożliwi im osobiste stawienie się w P. K. U.

Brześć n|B., dnia 17 lipca 1922 r.

Wojewoda:
(—) Stanisław Downarowicz m. p.

390.

Okólnik (73) Wojewody do Starostów w sprawie uporządkowania list poborowych.

Polecam Panom Starostom zarządzić, by drugi egzemplarz list poborowych roczników 1899 — 1901, znajdujący się w przechowaniu Starostw, został porównany z listami imiennemi popisowych wymienionych roczników, znajdującemi się w Pow. Komendach Uzupełnień — a następnie przenumerowany, przesznurowany i oprawiony. Wszelkie zmiany w listach imiennych popisowych, jakie mogą zajść w przyszłości a o których Panowie Starostowie zostaną zawiadomieni przez P. K. U., należy skrupulatnie odnotować w listach poborowych.

Należy również baczyć, by drugi egzemplarz dodatkowych list poborowych dołączony był do zasadniczych list danego rocznika — i zawsze zgodny z listami imiennemi popisowych, znajdującemi się w P. K. U.

Brześć n/B., dnia 13 lipca 1922 r.

Wojewoda:
(—) Stanisław Downarowicz m. p.

391.

Okólnik (74) Wojewody do Starostów w sprawie przewozu poczty podwodami.

Przesyłając w załączeniu wślad okólnika z dnia 3 lipca b. r., Nr. II. 2041|1 — do wiadomości Panów Starostów odpis pisma Minisrerstwa poczt i telegrafów z dnia 3 lipca b. r., Nr. 1602|7|22 w przedmiocie przewozu poczty podwodami, polecam Panom donieść mi, jak powyższa kwestja zostanie unormowaną w powierzonych im powiatach.

Brześć n|B., dnia 13 lipca 1922 r.

Wojewoda:
(—) Stanisław Downarowicz m. p.

Odpis załącznika:

W wykonaniu rezolucji Sejmu z dnia 17 maja b. r. w sprawie skasowania powinności stójek w Wileńszczyźnie i Województwach Wschodnich oraz ustalenia poczty konnej w gminach, zarządza się w porozumieniu z Min. Spraw Wewn. aż do czasu uregulowania tej sprawy w drodze ustawodawczej co następuje:

1) Podwody przymusowe mogą być używane do przewozu poczty w porozumieniu z miejscowemi władzami administracyjnemi i w wyjątkowych tylko wypadkach np. w razie przerwy w ruchu kolejowym, spowodowanej zamieciami śnieżnemi, podmyciem toru, uszkodzenia mostów, strajku itp. oraz w razie nieprzewidzianego zaprzestania przewozu poczty przez przedsiębiorcę i niemożności natychmiastowego zakontraktowania innego.

2) W tych wszystkich miejscowościach, gdzie dotychczas z jakichkolwiek powodów przewóz poczty odbywa się podwodami, dostarczonemi przymusowo przez gminy, — należy przystąpić niezwłocznie do zakontraktowania stałych przewoźników względnie przydzielić tam stosowną ilość koni rządowych, o ile Dyrekcja niemi rozporządza.

3) Gminy, które dostarczają podwód do przewozu poczty na podstawie dobrowolnych zobowiązań, danych Zarządowi Poczty przy otwarciu urzędów, mogą być zwolnione od tej powinności dopiero po wygaśnięciu zobowiązania względnie po wpłaceniu do kasy pocztowej równoważnika w gotówce.

Zobowiązania bezterminowe należy uważać za

wygasłe z chwilą, kiedy dany urząd pocztowy będzie w stanie pokryć wszystkie swoje wydatki z własnych dochodów.

4) Na ostateczne zlikwidowanie przewozu poczty przymusowemi podwodami wyznacza się Dyrekcji 1-miesięczny termin.

Warszawa, dnia 3 lipca 1922 r.

w. z. Minister
Dobrowolski m. p.

392.

Okólnik (75) Wojewody do Starostów w sprawie bezterminowo urlopowanych i segregacji poszczególnych roczników.

Na skutek pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 lipca b. r. M. A. W. 1198. i w celu ścisłego zorjentowania ludności w jej stosunku do służby wojskowej, przesyłam w załączeniu do wiadomości Pana Starosty odpis ogłoszonego w Nr. 16 Monitora Polskiego z r. 1921. rozporządzenia Min. Spraw Wojskowych z dnia 3.XII.1920 r. w przedmiocie segregacji osób zwolnionych ze służby wojskowej. Treść tego rozporządzenia zechcą Panowie Starostowie zakomunikować Urzędom Gminnym oraz organom Policji Państwowej.

Brześć n/B., dnia 27 lipca 1922 r.

Wojewoda:
(—) Stanisław Downarowicz m. p.

393.

Okólnik (76) Wojewody do Starostów w sprawie uposażenia funkcjonarjuszów gminnych.

W uzupełnieniu tutejszych zarządzeń z dnia 23 czerwca 1921, L. III 221|1 i z 28 kwietnia b. r. L. III. 247|2, — z uwagi, że norma minimalnego uposażenia funkcjonarjuszów gminnych, przystosowana do zasadniczych poborów urzędników państwowych (wraz z dodatkiem drożyźnianym lecz bez jakichkolwiek innych) pozostaje obecnie zbyt niskiem wynagrodzeniem, daleko niższem od uposażenia urzędników państwowych, nie dając w rezultacie funkcjonarjuszom gminnym dostatecznych warunków egzystencji, na mocy art. 48 i 57. Ustawy o samorządzie gminnym z dnia 26 września 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. Z. W. Nr. 21 poz. 215) zarządzam, co następuje:

Wszelkie pobory funkcjonarjuszów gminnych jako wójtów, pisarzy i ich pomocników, określone przez poszczególne Rady Gminne według przepisów mego zarządzenia z dnia 23 czerwca 1921, L. III. 221|1 winny być z dniem 1 sierpnia b. r. podwyższone o 50 proc. — i wypłacane w tej wysokości aż do definitywnego ustawowego uregulowania płac urzędników państwowych względnie aż do mego dalszego odmiennego zarządzenia.

Wykonanie powyższego polecam PP. Starostom.

Brześć n|B., dnia 25 lipca 1922 r.

Wojewoda:
(—) Stanisław Downarowicz m. p.

IV.

394.

RUCH SŁUŻBOWY.

W ciągu miesiąca lipca 1922 r.

A. W URZĘDZIE WOJEWÓDZKIM.

Minister Spraw Wewnętrznych

mianował:

Skroczyńskiego Jerzego p. o. Urzędnika VI st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim;

powołał do czynnej służby:

Bilińskiego Tadeusza b. oficjała kancelaryjnego Starostwa w Przemyślu w Starostwie Kosowskiem. Kiczeka Józefa b. oficjała kancelaryjnego Starostwa w Jarosławiu w Starostwie Łuninieckiem. Ostrowskiego Leona b. oficjała kancelaryjnego Starostwa w Przemyślu w Starostwie Drohiczyńskiem. Stawickiego Stanisława b. oficjała kancelaryjnego Starostwa w Przemyślu w Starostwie Kobryńskiem;

przeniósł:

Kuncewicza Izydora p, o. urzędnika VI st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim do Urzędu Delegata Rządu w Wilnie ze względów służbowych:

zwolnił ze służby:

Dworakowskiego Włodzimierza p. o. urzędnika VI. st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim z dniem 31 lipca 1922 na skutek zamianowania go urzędnikiem VI st. sł. Urzędu Delegata Rządu w Wilnie.

MINISTERR ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH:

mianował:

Chronowskiego Antoniego p. o. Komisarza Ochrony Lasów w Wydziale Rolnictwa i Weterynarji Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego w VII st. sł.

WOJEWODA

mianował:

Olszanowskiego Mieczysława p. o. Pom. Ref. w Wydziale Budżetowo-Gospodarczym P. U- W. w VIII st. sł., Grunerowę Jadwigę p. o. St. Kancelistki w Wydziale Prezydjalnym P. U. W. w X st. sł. Łosiaka Stanisława p. o. Kancelisty w Wydziale Budżetowo-Gospodarczym P. U. W. w XI st. sł., Reykowskiego Edwarda p. o. urzędnika XII st. sł. w P.U.W.

posunął:

Darowską Zofję p. o. urzędniczki XII st. sł. w P. U. W. do XI st. sł. Dame'Eugenję p. o. urzędniczki XII st. sł. w Państw. Urz. Pośredn. Pracy w Brześciu n/B., do XI st. sł. i poruczył pełnienie obow. maszynistki-kancelistki;

zwolnił ze służby:

Kasprzyckiego Antoniego p. o. Sekretarza w Wydziale Prezydjalnym P. U. W. z dn. 15-ym lipca 1922 na własną prośbę. Buderskiego Teofila p. o. Kancelisty w Wydziale Rolnictwa i Weterynarji P. U. W. z dniem 30 czerwca 1922 po uprzedniem wypowiedzeniu służby. Gawroniową Lidję p. o. Kancelistkę w Wydziale Prezydjalnym P. Ł. W. z dniem 31 lipca 1922 na własną prośbę. Wojniłowiczównę Stefanję,

p. o. Maszynistki w Wydziale Roln. i Weter. P. U. W. z dniem 31 lipca 1922 na własną prośbę.

B. W STAROSTWACH.

Minister Spraw Wewnętrznych

przeniósł:

Januszkiewicza Żelisława p. o. Urzędnika VII st. sł. Starostwa Brzeskiego do Urzędu Delegata Rządu w Wilnie ze względów służbowych.

przydelegował:

Kowalskiego Tadeusza p. o. urzędnika VII st. sł. Starostwa w Makowie do Starostwa Brzeskieggo do pełnienia obowiązków Starosty.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

mianował:

Guza Piotra Józefa p. o. Drugiego powiatowego lekarza wet. w Drohiczynie w VII st. sł.

Wojewoda:

mianował:

Karola Pewła p. o. Pom. Lekąrza powiatowego w Brześciu n|B., w VIII st. sł. Michalskiego Władysława o. o Instruktora samorządowego Starostwa Kamień-Koszyrskiego w XIII st. sł. Sapetto Marję p. o. Maszynistki Starostwa Łuninieckiego w XII st. sł.

przyjął na kontraktową służbę:

Orzechowskiego Edwarda w charakterze Lekarza I rejonu pow. Pińskiego z uposażeniem według VIII sł. sł. Szutkowskiego Wincentego w charakterze zastępcy ref. rolnego Starostwa Kobryńskiego z uposażeniem w|g IX st. sł. Rzechułę Stanisława w charakterze zastępcy Referenta Rolnego Starostwa Prużańskiego z uposażeniem w|g X st. sł. Mackiewiczównę Zofję w charakterze Maszynistki Starostwa Prużańskiego z uposażeniem według XII st. sł.

posunął:

Borowską Wiktorję p. o. Kancelistki Starostwa Kobryńskiego do X st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków Starszej Kancelistki.

przeniósł:

Bartniczka Kazimierza p. o. Sekretarza Starostwa Kamień-Koszyrskiego do Starostwa w Łunińcu na własną prośbę i poruczył pełnienie obow. Pom. Kierownika Kancelarji; Materkowskiego Antoniego p. o. St. Kancelisty Starostwa Łuninieckiego do Starostwa w Kamieniu-Koszyrskim ze względów służbowych.

zwolnił ze służby:

Swaryczowskiego-Nałęcz Mieczysława p. o. Referenta Rolnego Starostwa Kamień - Koszyrskiego z dniem 31 lipca 1922 na zasadzie art. 62-go Ustawy o państwowej służbie cywiinej; Zołkwera Mowszę p. o. Lekarza rejonowego w Antopolu powiatu Kobryńskiego do walki z epidemją durów z dniem 15.7.1922; Majzela Mordkę p. o. Lekarza rejonowego w Maleczu pow. Prużańskiego do walki z epidemją durów z dniem 31.7.1922; Lassotę Ludwika p. o. St. Kancelisty Starostwa Drohiczyńskiego z dniem 31.7.1922 na zasadzie art. 62 Ustawy o państwowej służbie cywilnej; Lewicką Jadwigę p. o. Maszynistki Starostwa Brzeskiego z dniem 30.6.1922 na własną prośbę; Korzeniowskiego Stefana p. o. Kancelisty Starostwą Kamień - Koszyrskiego z dniem 31.7.1922 na zasadzie art. 62-go Ust. o państwowej służbie cywilnej; Kieskiewicza Włodzimierza kontraktowego lekarza rejonowego w Brześciu n|Bugiem z dniem 31.7.1922 na własną prośbę; Doburzyńskiego Michała kontraktowego zastępcę referenta rolnego Starostwa Kobryńskiego z dniem 31.7.1922 po uprzedniem wypowiedzeniu służby.

C. W INSPEKTORACIE WETERYNARYJNYM

przy akcji przeciw księgosuszowej.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

przyjął na kontraktową służbę:

Lanowskiego Romana w charakterze lekarza weterynaryjnego w Inspektoracie Weter. w Wydz. Roln. i Weter. P. U. W. z uposażeniem według VII st. sł.

przydelegował:

Britau'a Mikołaja Lustratora weterynarji w Wydz. Roln. i Weter. Urzędu Delegata Rządu w Wilnie do Wyhz. Roln. i Weter. Urzędu Delegata Rządu w Wilnie do Wydz. Roln. i Wet. P. U. W. do objęcia kierownictwa akcją przeciwksięgosuszową.

Wojewoda:

przyjął na kontraktową służbę:

Nikolskiego Anatola w charakterze lekarza weterynaryjnego do walki z księgosuszem w powiecie Kobryńskim z uposażeniem według VIII st. służb.

przydelegował:

Pasławskiego Alfreda p. o. drugiego powiatowego lekarza weterynaryjnego w Wysokiem Litewskiem, powiatu Brzeskiego do Starostwa Brzeskiego, celem wzięcia udziału w akcji przeciw księgosuszowej; Gruszę Konstantego kontraktowego sanitarjusza weterynaryjnego do walki z księgosuszem w pow. Brzeskim do powiatu Łuninieckiego.

m. Czerwiec.

W OKRĘGOWEJ DYREKCJI ROBÓT PUBLICZNYCH.

Wojewoda

przyjął na kontraktową służbę:

Molickiego Roberta w charakterze technika według IX st. sł.; Jabłońskiego Romualda w charakterze technika według VII st. sł.

W POWIATACH.

mianował:

Polkowskiego Wacława p. o. technika u Architekty Rejonowego w Pińsku według VIII stopnia służbowego.

przyjął na kontraktową służbę:

Stankiewicza Eugenjusza w charakterze technika przy budowie mostu w Horodcu pow. Kobryńskiego według VII. st. sł.; Zembrzuskiego Czesława w charakterze sekretarza technicznego u Inżyniera Drogowego w Pińsku według IX st. sł.

Zwolnił:

Zembrzuskiego Czesława p. o. technika u Architekty Rejonowego w Pińsku z dniem 1-go czerwca.

m. Lipiec.

W POWIATACH.

Wojewoda

Przyjął na kontraktową służbę:

Roberta Woronowicza w charakterze technika przy budowie mostu pod Zajezierzem według VIII st. sł.

V.

Obwieszczenia o zarejestrowanych stowarzyszeniach i związkach.

395.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 3-go lipca 1922 r. Nr. 1-1581|1|22 zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 74|1 Stowarzyszenie Straży Ogniowej Ochotniczej w Sarnach powiatu Sarneńskiego.

396.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 7 lipca 1922 roku Nr. 1-1625 zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 75|1 Stowarzyszenie pod nazwą: „Wołczyńskie Kółko Rolnicze w majątku Hrymiacze powiatu Brzeskiego".

397.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 10 lipca 1922 roku Nr. 1-1306|6|22 zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 76|1 Stowarzyszenie pod nazwą: Bibljoteka Urzędnicza Imieniem Adama Mickiewicza w Kamieniu-Koszyrskim".

398.

Na zasadzie postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 29 lipca 1922 roku Nr. 1-1435|2|22 zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod Nr. 78|1 Stowarzyszenie pod nazwą: „Stowarzyszenie Lokatorów w Sarnach"

VI.

Z Księgi Zarządzeń Wojewody Poleskiego.

399.

Zebrania P. P. Naczelników Wydziałów odbywać się będą perjodycznie raz na miesiąc w pierwszy wtorek miesiąca o godz. 18-tej.

Perjodyczne te zebrania mieć będą charakter sprawozdawczo-informacyjny, ażeby każdy z P. P. Naczelników, prowadząc swój dział pracy, był również zorjentowany w całości prac Urzędu Wojewódzkiego.

Dla omawiania spraw formalnych i organizacyjnych, obchodzących wszystkie wydziały, zwoływane będą przez Wojewodę zebrania sporadyczne w miarę potrzeby, na podstawie nadsyłanych przez Wydziały na ręce Wydziału I. materjałów i wniosków.

Brześć n|B., dnia 7 lipca 1922 r.

Wojewoda:
Stanisław Downarowicz m. p.

400.

Ustanawiam następujący rozkład i regulamin przyjęć u mnie:

A) ROZKŁAD PRZYJĘĆ:

Godzina	Poniedziałek	Wtorek	Środa	Czwartek	Piątek	Sobota
9 — 9³⁰	P r e z y d j a l n y					
9³⁰ — 10	Kom. Odw.	Zdrowie	Prezyd.	Kom. Odw.	Zdrowie	Admin.
10 — 10³⁰	A d m i n i s t r a c y j n y			Urzędnicy	A d m i n i s t r a c y j n y	
10³⁰ — 11	Rolny	Rob. Publ.	Rolny	Sprawy osobiste	Rolny	Rob. Publ.
11 — 12	S t a r o s t w i e i u r z ę d n i c y S t a r o s t w P. U. W.					
12 — 13	Osoby urzędowe niepodlegające Wojewodzie — i osoby prywatne					
13 — 13³⁰	Inspektor granicy wsch.	Komenda Okr. Pol. P.	Inspektor granicy wsch.	Admin.	Inspektor granicy wsch.	Komenda Okr. Pol. P.
13³⁰ — 14	Samorząd	Przemysł.	Samorząd.	Rob. Publ.	Przemysł.	Samorząd.
14 — 14³⁰	Budżetowy	Opieki Społ.	Budżetowy	Budżetowy	Opieki społ.	Budżetowy
14³⁰ — 15	S e k r e t a r z o s o b i s t y z p a p i e r a m i d o p o d p i s u					

b) REGULAMIN PRZYJĘĆ.

1) Na oznaczoną godzinę obowiązany jest przybyć punktualnie i osobiście Naczelnik względnie Kierownik Wydziału lub przez niego upoważniony za wiedzą i zgodą Wojewody zastępca. Przybywającemu mogą towarzyszyć referenci.

2) Referat winien być zakończony w wyznaczonym dla przyjęcia okresie czasu; po jego upływie nieskończony referat przerywa się, gdy zjawia się osoba, której przysługuje przyjęcie.

3) Poza wyznaczonemi w rozkładzie przyjęć godzinami P.P. Naczelnicy (Kierownicy) Wydziałów lub upoważnieni przez nich referenci mogą być przyjęci w sprawach nie cierpiących zwłoki w porze między 11-tą a 13-tą lub po godzinie 15-tej za uprzedniem porozumieniem się z Wojewodą.

4) Przybywający na przyjęcie winien mieć z sobą akta opatrzone przez Wojewodę literami „p. p." Oraz otrzymane po ostatniem przyjęciu pisemne zlecenie Wojewody.

O ile obok liter „p. p." lub na zleceniu umieszczony jest wyraz „zaraz", należy—o ile możności—tego samego dnia lub najdalej nazajutrz rano po otrzymaniu takiego aktu lub zlecenia skomunikować się z Wojewodą.

5) Naczelnik (Kierownik) Wydziału, pragnący skierować do Wojewody referenta lub interesanta, winien przedtem skomunikować się w tym względzie z Wojewodą — i pokrótce zaznajomić Wojewodę ze sprawą. Również, jeżeli wiadomem jest, że interesant z własnej inicjatywy pragnie zgłosić się osobiście u Wojewody, należy Wojewodę o tem uprzedzić — tak, ażeby wogóle Wojewoda był o ile możności poinformowany o sprawach, w których zjawiają się u niego interesanci. Poszczególni urzędnicy nie mogą kierować interesantów do Wojewody z pominięciem i bez wiedzy zainteresowanych Naczelników (Kierowników) Wydziałów. Również poszczególni referenci mogą zgłaszać się u Wojewody w sprawach służbowych nie inaczej — jak za zgodą i wiedzą Naczelnika (Kierownika) Wydziału (vide ustęp pierwszy niniejszego punktu).

6) W sprawach osobistych każdy urzędnik i funkcjonarjusz może zgłosić się u Wojewody we czwartek między 10-tą a 11-tą bez rygorów przewidzianych w punkcie 5. — W tej też porze zgłaszają się u Wojewody dla przedstawienia się nowo mianowani lub posunięci w stopniu służbowym urzędnicy.

7) Każdy przybywający na przyjęcie zgłasza się u osobistego sekretarza Wojewody, który melduje zgłaszających się, przyczem przybycie osoby, której przyjęcie wypada z rozkładu lub zostało wyznaczone, zostaje w przypadającej z rozkładu lub w wyznaczonej porze zameldowane niezależnie od osób, znajdujących się w tej chwili u Wojewody — a to zgodnie z punktem 2 niniejszego regulaminu.

W innych wypadkach meldowanie przybyłych odbywa się po wyjściu osoby, znajdującej się na przyjęciu. Wyjątki dopuszczalne są w wypadkach nagłych lub na specjalne zarządzenie Wojewody.

8) Porozumienie z Wojewodą, przewidziane w punktach: 3, 4, i 5 niniejszego regulaminu, dokonywa się przez telefon lub osobiście za pośrednictwem sekretarza osobistego Wojewody.

Brześć n|B., dnia 7 lipca 1922 r.

Wojewoda:
(—) *St. Downarowicz m. p.*

401.

I. Zauważyłem niejednolitość i nieraz dowolność w aprobowaniu i podpisywaniu aktów i pism tutejszego Urzędu. Sprawa, jak już zapowiedziałem, będzie niebawem unormowaną osobnym regulaminem.

Na razie polecam P. P. Naczelnikom (Kierownikom) Wydziałów P. U. W. przestrzegać następujących zasad:

1) każdy referat winien być podpisany przez referenta;

2) żaden akt, referat, ani pismo nie może wyjść z wydziału bez podpisu Naczelnika względnie Kierownika Wydziału;

3) pisma wychodzące z Urzędu Wojewódzkiego podpisuje Wojewoda; wyjątek stanowią pisma, wypływające ze specjalnych uprawnień zasadniczych, jakie np. w określonym zakresie posiada Dyrekcja Robót Publicznych—oraz pisma, których podpisywanie Wojewoda przekaże Naczelnikom Wydziałów w swojem zastępstwie;

4) nie Urząd Wojewódzki ani jego Wydziały lecz wyłącznie Wojewoda ma charakter instancji, stąd też odpowiednia kategorja pism winna być redagowana od imienia Wojewody—i Wojewodzie bezwzględnie do podpisu przedkładana, o ile nie dał on wyraźnego upoważnienia do podpisywania „w zastępstwie".

Sprawę podpisywania przez P. P. Naczelników Wydziałów za Wojewodę pism, o których mowa w punkcie 3, unormuje zapowiedziany wyżej regulamin.

Upoważnienia, o których mowa w punkcie 4-m, dawać będę indywidualnie poszczególnym Panom.

W jednym i drugim zakresie zechcą Panowie Naczelnicy Wydz. do tygodnia przedłożyć mi swoje uwagi, propozycje i wnioski.

II. Zauważyłem też niejednolitość i nieraz dowolność w pojmowaniu i wykonywaniu zastępstwa.

W tym względzie zechcą P. P. Naczelnicy Wydziałów i podwładni im urzędnicy kierować się następującemi zasadami:

1) Każdy urzędnik posiada na podstawie dekretu nominacyjnego własny określony tytuł i charakter oraz z tym tytułem i charakterem związany lub też zarządzeniem władzy przełożonej specjalnie określony własny zakres działania, kompetencji i odpowiedzialności, których ściśle przestrzegać winien;

2) Urzędnik powołany lub upoważniony do stałego czasowego lub doraźnego zastępstwa, a zwłaszcza upoważniony do działania w zastępstwie lub w imieniu swej przełożonej władzy, nie nabywa tem samem charakteru władzy, którą zastępuje—a w zakresie uprawnień winien ściśle przestrzegać granic otrzymanego mandatu—i pamiętać, że za jego wystąpienia i działalność „w zastępstwie" nie traci własnej odpowiedzialności ten, kto zastępstwo przekazał

lub do zastępstwa upoważnił; przestrzeganie tej zasady jest szczególnie ważne wówczas, gdy idzie o wystąpienie lub działanie w zastępstwie władzy, mającej charakter instancji—i na zewnątrz reprezentującej Rząd, jak Wojewoda;

3) Zastępstwo powierzone formalnie na piśmie przez upoważnioną do tego władzę, o ile nie zawiera ograniczeń, przelewa na działającego „w zastępstwie" pełnię uprawnień, przywiązanych do zastępczo przekazanego stanowiska lub też przelewa ich część określoną względnie ograniczoną w piśmie powołującem. Tak np. pełnię uprawnień Naczelników Wydziałów posiadają powołani formalnie do czasowego zastępczego pełnienia obowiązków Naczelników kierownicy Wydziałów. Zastępstwo przekazane bezpośrednio przez urzędnika zajmującego dane stanowisko, nie zdejmuje z przekazującego odpowiedzialności za przekazane zastępcy czynności, o ile przekazanie nastąpiło bez upoważnienia przełożonej władzy; odpowiedzialność ta ulega ograniczeniu, o ile przekazanie nastąpiło za uprzedniem porozumieniem z władzą przełożoną — i z jej upoważnienia. Przekazanie zastępstwa bez upoważnienia władzy przełożonej może być tylko chwilowe i odnosić się może jedynie do normalnych uprawnień, związanych z danem stanowiskiem, — nie może się zaś w żadnym razie odnosić do specjalnych uprawnień — i tak np. P. P. Naczelnicy Wydziałów nie mogą w żadnym razie przekazywać nikomu bez upoważnienia Wojewody osobiście otrzymanych upoważnień do podpisywania „w zastępstwie" pism, o których mowa wyżej pod I p. 4.

Brześć n/B., dnia 20 lipca 1922 r.

Wojewoda:

(—) *Stanisław Downarowicz m. p.*

402.

Kierownictwo Wydziału Prezydjalnego powierzam z dniem dzisiejszym p. D-rowi Juljuszowi Żymirskiemu, st. ref. M. S. W., delegowanemu do tutejszego Urzędu Wojewódzkiego dekretem Pana Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 lipca 1922 r., Nr. P. O. 7907.

Brześć n/B., dnia 22 lipca 1922 r.

Wojewoda:

(—) *Stanisław Downarowicz m. p.*

VII.

403.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 31-go grudnia 1920 r. w sprawie podziału osób, pełniących obecnie służbę w wojsku — na kategorje.

Na podstawie art. 4 — 16 tymczasowej ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. Pr. Kr. Pol. 1918 r. Nr. 13 poz. 28), zarządzam co następuje:

Par. 1.

Do wojska stałego należą żołnierze urodzeni w latach: 1898, 1899 i 1900, którzy w Armji Polskiej, formacjach polskich lub w b. armjach zaborczych nie przesłużyli łącznie:

a) dwóch lat, o ile nie mają przyznanych praw służby jednorocznej,

b) jednego roku, o ile mają przyznane prawa służby jednorocznej.

Par. 2.

Skoro żołnierze, wymienionych w § 1 roczników, pełniąc nadal służbę czynną, przekroczą terminy oznaczone w § 1, będą automatycznie zaliczeni do rezerwy, pozostaną jednak w szeregach aż do demobilizacji.

Par. 3.

Roczniki, pełniące obecnie służbę w wojsku, należy uważać jako powołane do uzupełnienia armji do stanu wojennego, a mianowicie:

a) roczniki od 1879 do 1890 włącznie — jako powołane z rezerwy,

b) roczniki od 1889 do 1880 włącznie — jako powołane z obrony krajowej,

c) roczniki od 1879 do 1870 włącznie, oraz roczniki 1901 i 1902 — jako powołane z pospolitego ruszenia.

Par. 4.

Z dniem 1 stycznia 1921 r. należy zaliczyć:

a) do wojska stałego roczniki 1900 i 1901 oraz tych mężczyzn z rocznika 1898 i 1899, którzy powołani do czynnej służby wojskowej nie przesłużyli okresu czasu wskazanego w § 1.

b) do rezerwy roczniki 1899 do 1891 włącznie,

c) do obrony krajowej roczniki 1890 do 1881 włącznie,

d) do pospolitego ruszenia roczniki 1880 do 1871, oraz roczniki 1902 i 1903.

Minister Spraw Wojskowych:

Sosnkowski

Generał-porucznik m. p.

VIII.

404.

Rozporządzenie Nr. 3116 Wojewody Poleskiego w sprawie walki z księgosuszem w powiecie Łuninieckim.

Z powodu ponownego ujawnienia księgosuszu w gminie Łachewskiej powiatu Łuninieckiego celem niedopuszczenia i stłumienia tej zarazy zarządzam na podstawie artykułów 1126—1148 tom XIII i § 19 Instrukcji Min. Roln. i D. P. № 883 (P. W.) z dnia 11 marca 1921 r. i Dz. Ustaw. № 51 za rok 1921 poz. 319 § 9, co następuje:

1) Wstrzymanie w powiecie Łuninieckim wszelkiego obrotu (wpęd, wypęd, przepęd, przewóz) przeżuwaczami (bydło rogate, nie wyłączając cieląt, owce i kozy) i przywozu i wywozu mięsa, oraz surowych produktów (skór, kości, rogów i kopyt) pochodzących od tych zwierząt.

UWAGA 1-sza: Wyjątek stanowi zdrowe bydło rogate (nie wyłączając cieląt) owce i kozy, przeznaczone na rzeź w miastach

i dla wojsk, które mogą być dostarczane kolejami, lub przypędzane (w ostatnim wypadku z miejscowości odległej od punktu rzezi nie więcej jak 20 kilometrów). Zwierzęta te muszą być zaopatrzone w świadectwa weterynaryjne i przed wpuszczaniem do punktów rzezi na stacjach lub w oznaczonych miejscach oglądane przez personel weterynaryjny i następnie skierowane pod konwojem do rzeźni w ciągu 24 godzin. Wyjątek również stanowi mięso dla aprowizacji miast (wołowina, cielęcina, baranina i kozie) pochodzące od zwierząt, zabitych w rzeźniach pod dozorem weterynaryjnym i przez takowy ostemplowane i zaopatrzone w świadectwa.

UWAGA 2-ga: Przy zakupie bydła, owiec i kóz na rzeź wszyscy kupujący powinni zwracać się w powiecie Łuninieckim do kierownika walki z księgosuszem lub lek. wet. powiatowych po informacje, w jakich miejscowościach można nabywać zwierzęta.

2) Zamknięcie w powiecie Łuninieckim jarmarków i targów na bydło, owce, kozy, oraz na surowe produkty od tych zwierząt pochodzące.

3) Kupno, sprzedaż i wymiana pojedyńczych sztuk bydła w powiecie Łuninieckim może odbywać się tylko w miejscowościach. wolnych od księgosuszu i za zezwoleniem lek. weter.

4) Wstrzymanie na kolejach żelaznych naładowania, wyładowania lub przeładowania w obrębie powiatu Łuninieckiego bydła rogatego, owiec i kóz i surowych zwierzęcych produktów od tych zwierząt pochodzących (za wyjątkiem mleka i masła), i wywozu paszy objętościowej (siana i słomy).

5) Przewóz kolejami przez powiat Łuniniecki z innych powiatów i Województw, siana i słomy oraz surowych zwierzęcych produktów może odbywać się tylko w zakrytych i zaplombowanych wagonach i pod warunkiem że na wywóz z miejsca załadowania paszy objętościowej i surowców będzie wydane pozwolenie odpowiednich władz.

6) Przewóz bydła, owiec i kóz (kolejami z innych miejscowości przez powiat Łuniniecki może odbywać się tylko za specjalnemi zezwoleniami, lecz pod warunkiem, że wywożone zwierzęta nie mogą być zaopatrywane w paszę w obrębie powiatu Łuninieckiego lecz winne posiadać dostateczny zapas z miejsca naładunku.

7) Wywóz siana i słomy na potrzeby miast w obrębie powiatu Łunieckiego może odbywać się tylko z miejscowości, wolnych od księgosuszu i za pozwoleniem lek. wet.

8) Bydło kozy i owce, surowe produkty od tych zwierząt pochodzące oraz siano i słoma przewożone, wywożone lub wyprowadzone z miejscowości powiatu Łuninieckiego z naruszeniem niniejszego rozporządzenia podlegają konfiskacie (Dz. Ust. Rz P. Nr. 51 23 czerwca 1921 r. poz. 319 § 5 III a ich właściciele podlegają ustanowionym karom sądowym na mocy art. 138—139 kod. karnego.

9) Powyższe rozporządzenie obowiązuje w powiecie Łuninieckim od dnia ogłoszenia do odwołania.

Brześć n|B., dnia 19 lipca 1922 r.

Wojewoda:
(—) St. Downarowicz m. p.

IX.

405.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego w przedmiocie terminu pierwszych wyborów do Rad Izb Lekarskich, Nr. Org. 21332|292|22 z dnia 25 lipca 1922 r.

Na podstawie art. 14 i 16 Ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. o ustroju i zakresie działania Izb Lekarskich (Dz. Ust. R. P. № 105 poz. 763) i art. 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 15 marca 1922 r. w przedmiocie utworzenia Izb Lekarskich (Dz. Ust. P. P. Nr. 41 poz. 353), zarządzam co następuje:

Dla pierwszych wyborów do Rad Izb Lekarskich m. st. Warszawy, Warszawsko-Białostockiej, Łódzkiej, Krakowskiej, Poznańsko-Pomorskiej, Lwowskiej i Lubelskiej, wyznacza się dzień 10 grudnia 1922 r., a dla ewentualnych wyborów powtórnych dzień 14 stycznia 1923 r.

Minister:
(—) Chodźko

OGŁOSZENIE.

Na zasadzie reskryptu Pana Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 25 lipca 1922 r. za Nr Org. 24214|1151|22, ogłaszam, co następuje:

Wybory do Izby Lekarskiej w Lublinie, obejmującej obszar Województw Lubelskiego, Wołyńskiego i Poleskiego, odbędą się dnia 10 grudnia 1922 r.; ewentualnie wybory powtórne dnia 14 stycznia 1923 r.

Poniżej załącza się listę lekarzy, zamieszkałych w wymienionych województwach, uprawnionych do wyborów do Rady Izby Lekarskiej w Lublinie.

W terminie dni dziesięciu od daty niniejszego ogłoszenia mogą do Rządowego Komisarza Wyborczego wnosić zażalenia osoby uprawnione do wyborów, z powodu nie wpisania ich na listę; również każda osoba na listę wpisana wnieść może w tym terminie do Komisarza Rządowego zażalenie, z powodu niewpisania na listę nazwiska osoby rzekomo do wyborów uprawnionej, lub wpisania nazwiska osoby nieuprawnionej.

Bliższe szczegóły, tyczące się sposobu przeprowadzenia wyborów, będą w przyszłości podane do wiadomości.

Lista osób uprawnionych do wyborów do Rady Izby Lekarskiej w Lublinie.

I. WOJEWÓDZTWO LUBELSKIE.

1. Aleksandrowicz Zofja, Janów-Lubelski
2. Ałapin Józef, Lublin
3. Arusztejn Marek, Lublin
4. Bajewicz Jan, Łuków
5. Bienkowski Józef, Komarów, pow. Tomaszewski
6. Biernacki Mieczysław, Lublin
7. Biernawski Tadeusz, Lubjenka, pow. Hrubeszow.
8. Bluman Jakób, Włodawa
9. Bobrowska Jabwiga, Lublin
10. Bobrowska-Karolka Wanda, Chełm
11. Bogucki Bolesław, Zamość
12. Bondy Wanda, Puławy
13. Borkowski Zacharjusz, Sokołów
14. Brajczewski Antoni, Lublin
15. Brzeziński Adam, Lublin
16. Brendek Roman, Brena, pow. Puławski
17. Biliński Franciszek, Opole, pow. Puławsgi
18. Brendel Hendryk, Cełm
19. Chmielewski Jan, Gościeradów, pow. Janów-Lub.
20. Chomicz Leonard, Lublin
21. Ciołczyk Jan, Siedlce
22. Cybulski Stefan, Tomaszów
23. Cymberg Icko, Lublin
24. Cywiński Jan, Lublin
25. Czerwiński Czesław, Lublin
26. Czerwiński Stanisław, Łosice, pow. Janów-Podl.
27. Dąbrowski Zugmunt, Zelechów, pow. Garwolin
28. Domański Czesław, Biała-Podlaska
29. Domańsgi Zygmunt, Krasnystaw
30. Drożdż Wacław, Lublin
31. Dubiszewski Franciszek, Hrubieszów
32. Dziemski Bolesław, Lublin
33. Danielski Jan, Wohyń, pow. Radzyński
34. Fliski Henryk, Garbów, pow. Puławski
35. Frohlich Józef, Hrubieszów
36. Fuchs Lejba, Lublin
37. Garbaczewski Marcin, Lublin
38. Gąsiorowski Jan, Puławy
39. Gelibter Izaak, Zamość
40. Gerszenhorn Szloma, Lublin
41. Gniazdowski Teofil, Chełm
42. Godlewski Feliks, Włodawa
43. Gliński Mieczysław, Nałęczów, pow. Puławski
44. Gościcki Wacław Stanisław, Siedlce
45. Gosztowt Leon, Kraśnik, pow. Janów-Lubelski
46. Górnicki Antoni, Kurów, pow. Puławski
47. Grabowski Tomasz, Łosice, pow. Janów-Podl.
48. Grynszpan Abraham, Hrubieszów
49. Grażewicz Władysław, Bełżyce, pow. Lubelski
50. Hamerszlag Rudolf, Lublin
51. Heller Abraham, Lublin
52. Hłasek Władysław, Lublin
53. Honigsfeld Benjamin, Puławy
54. Horodyski Apolinary, Puławy
55. Jabłoński Władysław, Janów-Lubelski
56. Jaczewski Kazimierz, Lublin
57. Jagowd Ferdynand, Tarnogród, pow. Biłgorajski
58. Jankowska Marja, Lublin
59. Jaworowski Aleksander, Lublin
60. Jaworski Kazimierz, Lublin
61. Jarosiński Adam, Sterdyń, pow. Sokołowski
62. Jędraszko Bolesław, Węgrów
63. Kaczyński Hipolit, Lublin
64. Kaczanowski Jan, Sławatycze, pow. Bialski
65. Kadysz Hersz, Łomazy, pow. Bialski
66. Kapłan Józef, Międzyrzec, pow. Radzyński
67. Kacperowicz Jan, Zelechów, pow. Garwoliński
68. Konarski Józef, Parczów, pow. Włodawski
69. Kiernicki Leon, Łuków
70. Kapuściński Władysław, Tyszowce, pow. Tomaszew.
71. Kiewczyński Tymoteusz, Biała Podlaska
72. Klarner Szymon, Bełżyce, pow. Lubelski
73. Klukowski Zygmunt, Szczebrzeszyn, pow. Zamojski
74. Kobyliński Zygmunt, Międzyrzec, pow. Radzyński
75. Kopciewicz Ryszard, Biłgoraj
76. Korczak Stanisław, Lublin
77. Kowaliński Kazimierz, Lublin
78. Kowalski Franciszek, Ryki, pow. Garwoliński
79. Kozicki Piotr, Szczebrzeszyn, pow. Zamojski
80. Kowalski Mieczysław, Jaszczów, pow. Lubelski
81. Kozłowski Zygmunt, Lublin
82. Koziołkowski Leon, Łaszczów, pow. Tomaszowski
83. Kożuchowski Tomasz, Lublin
84. Krassowski Mieczysław, Garwolin
85. Krakówka Bronisław, Siedlce
86. Kropiwnicki Tomasz, Wyrozęby, pow. Sokołowski
87. Krysiński Andrzej, Lublin
88. Krzyżanowski Antoni, Parczew, pow. Włodawski
89. Kujawski Czesław, Lublin
90. Kuzowlew Jan, Stoczek, pow. Łukowski
91. Kerszman Abraham, Lublin
92. Koelner Alfons, folwark Zakrzówek, pow. Janów
93. Kronland Maksymiljan, Sosk, pow. Krasnostawski
94. Kruszyński Władysław, Zaklików, pow. Janów-Lub.
96. Lankiewicz Konstanty, Kock, pow. Łukowski
97. Leśkiewicz Tedfil, Lublin
98. Lewicki Józef, Kazimierz, pow. Puławski
99. Lickindorf Eugenjusz, Krasnystaw
100. Lipkowicz Izaak, Chełm
101. Lipska-Ułodowska Stefanja, Chełm
102. Łopot Stefan, Klimowizna, pow. Węgrowski
103. Łubkowski Konrad, Kraśnik, pow. Janów-Lub.
104. Łuczkowski Edward, Chełm
105. Lebla Józef, Chodel, pow. Lubelski
106. Lerkam Józef, Lublin
107. Majewski Adam, Lublin
108. Majewski Wacław, Chełm
109. Maluszycki Józef, Siedlce
110. Mandelbaum Hersz, Lublin
111. Mesz Adolf, Lublin
112. Mędrkiewicz Mateusz Jan, Puławy
113. Migdałło Franciszek, Brzozowa, gm. Ułęz, pow. Garwolinski
114. Miller Wacław, Tyszowce, pow. Tomaszowski
115. Modrzewski Jan, Lublin
116. Zwolińska z Modrzewskich Amelja, Lublin
117. Modzelewski Bolesław, Zamość
118. Moroz Rajmund, Lublin
119. Minkiewicz Kajetan, Maciejowice, pow. Garwolin
120. Nasiłowski Stanisław, Łosice, pow. Janów-Podl.
121. Ochocki Tadeusz, Janów-Podlaski
122. Okoński Michał, Żółkiewka, pow. Krasnystaw
123. Orłowski Alojzy, Lubartów
124. Ossowski Józef, Lublin
125. Ostrowski Mikołaj Hilary, Siedlce
126. Sawluć Aleksander, Biłgoraj,
127. Pawłowski Wacław, Lublin
128. Petrulewicz Witold, Radzyń
129. Piatyn Leon, Zamość

130. Pienczykowski Józef, Zamość
131. Płaczkiewicz Leon, Lublin
132. Podbielski Kazimierz, Bojanówka, pow. Radzyński
133. Polkowski Stanisław, Sokołów
134. Perłowski Edward, Sokołów,
135. Porębski Kazimierz, Zamość
136. Pogonowski Alfred, Lubartów
137. Prusak Salomir, Lublin
138. Puchalski Mieczysław, Bałęczów, pow. Puławski
139. Raciszewski Roman, Uchanie, gm. Jarosławice pow. Hrubieszów
140. Rajczak Jan, Włodawa
141. Rakowiecki Tadeusz, Bychawa, pow. Lubelski
142. Rogoziński Kazimierz, Lublin
143. Rumbowicz Bronisław, Lubliu
144. Rybiński Stefan, Adamów, pow. Łukowski,
145. Rytlówna Marja, Siedlce
146. Rachalewski Euzebjusz, Lublin
147. Rozen Szmul, Lublin
148. Rytler Kazimierz, Chełm
149. Rogowski Bronisław, Janów-Lubelski
150. Sadowski Aleksander, Chełm
151. Sagatowski Mikołaj, Chełm
152. Sattler Joachin, Biała-Podlaska
153. Sawicki Eustachy, Zwierzyniec, pow. Zamojski
154. Seroczyński Stanisław, Sawin, pow. Chełmski
155. Sikorski Romuald, Lublin
156. Sitkowski Bronisław Feliks, Lublin
157. Sitkowski Stanisław, Radzyń
158. Skibiński Marjan, Lublin
159. Skrobiszewski Józef, Hrubieszów
160. Skroczyński Wacław, Opole, pow. Puławski,
161. Słodkowski Bolesław, Lublin
162. Słowikowski Feliks, Lubartów
163. Skorupski Mieczysław, Biała-Podlaska
164. Sochacki August, Irena, pow. Puławski
165. Stalkowski Stefan, Bychawa, pow. Lubelski
166. Staniszewski Aleksander, Lublin
167. Stano Tomasz, Lublin
168. Stokowski Stanisław, Lublin
169. Sulkowski Władysław, Tomaszów-Lubelski
170. Surowiecki Kazimierz, Biała-Podlaska
171. Świecińska Marja, Biała-Podlaska
172. Święcki Adam, Garwolin
173. Świrski Wincenty, Włodawa
174. Syrokomski Zygmunt, Łuków
175. Szafnicki Marjan, Lublin
176. Szawelski Józef, Siedlce
177. Szleicher Maksymiljan, Siedlce
178. Sztein Maurycy, Siedlce
179. Sztampke Franciszek, Bączków, pow. Łukowski
180. Szpringer Piotr, Krasnystaw
181. Sulewski Marjan Bolesław, Izbica, pow. Krasnostawski
182. Sepieta Ludwik, Rejowiec, pow. Chełmski
183. Strawiński Hieronim, Wisznica, pow. Włodawski
184. Sygał Jakób, Ruda, pow. Chełmski
185. Talko Włodzimierz, Chełm
186. Tennenbaum Henryk, Lublin
187. Tennenbaum Szloma, Siedlce
188. Tołwiński Konrad, Łęczna, pow. Lubartowski
189. Tołwiński Władysław, Lublin
190. Tymiński Eugenjusz, Lublin
191. Tomaszunas Zygmunt, Lublin
192. Umiastowski Witold. Lublin
193. Voigt Michał, Lublin
194. Warchałowska Felicja, Biłgoraj
195. Wawrzański Edmund, Piaski, pow. Lubelski
196. Wąsowski Stefan, Lublin
197. Wąsowski Stanisław, Siedlce
198. Wilenko Mendel Chełm
200. Woliński Władysław, Puławy
201. Wójtowsk Kazimierz. Lublin
202. Wolski Feliks, Zamość
203. Wośkowski Aleksander, Lublin
204. Wysokińsi Stanisław, Lublin
205. Wiszniewski Eugenjusz, Siedlce
206. Zajdman Michał, Lublin
207. Zajfen Chaim, Lublin
208. Zaleski Kazimierz, Chełm
209. Zakrzewski Wiktor, Tomaszów
210. Zawadzki Feliks, Tomaszów,
211. Żegota Antoni, Siedlce
212. Żurakowski Adam, Garwolin

11. WOJEWÓDZTWO POLESKIE.

1. Adamowicz Adam, Kamień-Koszyrski
2. Bogorodzki Bazyli, Łuniniec
3. Cwirko-Godycka Joanna, Pińsk
4. Demianienko Andrzej, Kamień-Koszyrski
5. Dziedow Piotr, Brześć
6. Dmitriuk Bazyli, Brześć
7. Epsztein Abram, Brześć
8. Toszczawikow Mikołaj, Sarny
9. Fren Aleksy, Pińsk
10. Gitler Izaak, Lenin pow. Łuniniecki
11. Gieorgiewski Siergjusz, Pińsk
12. Halpern Mojżesz, Kobryń
13. Hurwicz Juljan, Łuniniec
14. Homolicki Aleksander, Sarny
15. Jakubowicz Lejzor, Pińsk
16. Jawsiejenko Helena, Pińsk
17. Jewsiejenko Dymitr, Pińsk
18. Jegorow Aleksander, Kamieniec-Litewski
19. Kindler Stanisław, Kobryń
20. Karpiński Piotr, Brześć
21. Kowalewski Eugenjusz, Sarny
22. Kozuchow Jerzy, Sarny
23. Kirszensztein Witold, Stolin, pow. Łuniniecki
24. Kadłubowicz Paweł, Drohiczyn
25. Kowalski Gabryel, Pińsk
26. Kuzniecow Anatoli, Kurzeliczyn, pow. Piński
27. Korol Paweł, Brześć
28. Kapzan Elizer, Brześć
29. Lipka Aleksander, Kobryń
30. Mataszewski-Otton Ludwik, Dawidgródek, pow. Łuniniecki
31. Maliszewski Ludwik, Sarny
32. Malinowski Michał, m. Dąbrowica
33. Michajłow Adrzej, Pińsk
34. Puchnarewicz Aleksy, w. Witczówna, pow. Pińsk
35. Podgórski Stanisław, Wysokie-Lit. pow. Brzeski
36. Pacewicz August, Prużany
37. Piechow Bazyli, Łuniniec
38. Piechowa-Zaborowska Marja, Hancewicz, pow. Łuniniec
39. Prybulski Josel, Kobryń
40. Rozensztejn Małka Frejda, Dąbrowicza
41. Rymaszewski Władysław, Pińsk
42. Rajski Jerzy, majątek Mokrany, pow. Kobryń
43. Serbiej Mikołaj, Pińsk
44. Szteiberg Berko, Sarny
45. Szwarc Władysław, Bielsk, pow. Kobryński

46. Wieligodzki Aleksander, Sarny
47. Zieliński Stanisław, Pińsk
48. Żywicki Juljan, Brześć
49. Żołkwer Mowsza, Dawid-Grodek
50. Krechowiecki Ludwik, Brześć
51. Sielicki Juljan, Brześć
52. Gejsler Józef, Brześć
53. Szydłowski Stanisław, Kobryń
54. Rozenblum Naum, Brześć
55. Ignatowicz Arsenjusz, Kossow-Poleski
56. Wąsowski Tadeusz, Brześć
57. Horodki Adam, Wysoko-Lit., pow. Brzeski
58. Polikowski Mikołaj, Brześć
59. Berkman Borys, Brześć
60. Atlasówna Karolina, Brześć
61. Manzon Siemion, Brześć
62. Kuropatwiński Aleksander, Drohiczyn
63. Kieszkiewicz Włodzimierz, Brześć
64. Brahms-Oguszewicz, Rozalja, Chomsk
65. Fiweger Witold-Feliks, Brześć
66. Hess Ignacy, Żabinka
67. Mikiciński Miron, Brześć
68. Galinowski Aleksander, Pružany
69. Imiołek Franciszek, Prużany
70. Trzaska Juljan, Sarny
71. Fekecz Stanisław, Janów, pow. Drohiczyński
72. Serdakowski Bronisław, Brześć
73. Lutyński Czesław, Brześć
74. Tokarzewski Tomasz, Brześć
75. Niepomucki Florjan, Brześć
76. Charbson-Charbo d'Artois, Antopol
77. Kowalski Włodzimierz, Łuniniec
78. Juchtman Maurycy, Kossów
79. Orzechowski Edward, Pińsk

III. WOJEWÓDZTWO WOŁYŃSKIE.

1. Pietkiewicz Michał, Łuck, Jagiellońska 109.
2. Ziembiński Eudenjusz, Łuck, Jagiellońska 109.
3. Chodorski Władysław, m. pow. Łuckiego.
4. Jasiński Mieczysław, Łuck, Równieńska Nr. 14
5. Kubaszewski Marjan, Łuck, Szopena Nr. 1
6. Wojnicz Adam, Łuck, Katedralna Nr. 1
7. Kowalski Genradjusz, Łuck, Jagielońska Nr. 9
8. Lipiński Włodzimierz, Łuck, Szpitalna Nr. 23
9. Bat Jakób, m. Zofjówka, pow. Łuck-Wołyński
10. Miłaszewski Franciszek Łuck, Dominikańska 34
11. Ranc Chaim, Łuck, Cicha Nr. 6
12. Rafałowski Mojżesz, Łuck, Piękna Nr. 7
13. Trypolski Józef, Torczyn, pow. Łucki
14. Pemow Fridman, Łuck, Jagielońska Nr. 48
15. Kohn Alkis, Łuck, Dominikańska Nr. 7
16. Bołner Juljusz, Łuck, Katedralna Nr. 8
17. Bejlin Benjon, Łuck, Chłodna Nr. 1
18. Mininzon Józef, Łuck, Szpitalna Nr. 12
19. Rychliński Edmund, Łuck, 3-go Maja Nr. 19
20. Dobrowolski Konstanty, m. Rożyszcze
21. Rapczewski Feliks, Włodzimierz-Wołyński
22. Cybulski Stefan, Włodzimierz-Wołyński
23. Stefanowicz Marjan-Feliks, Włodzimierz-Wol.
24. Polański Stanisław, Włodzimierz-Wołyński
25. Zeger Mejer, Włodzimierz-Wołyński
26. Brzozowski Ignacy, Włodzimierz-Wołyński
27. Klepinin Włodzimierz, m. Poryck
28. Rubinlicht Stanisław, Uściłóg, pow. Włodzim.
29. Jeśman Edmund, Uściług, pow. Włodzimierski
30. Sołłohub Józefat, Włodzimierz-Wołyński
31. Szechter Salamon, Włodzimierz-Wołyński
32. Chramiewicz Stefan, Ostróg
33. Janczewski Mikołaj, Ostróg
34. Gromyko Michał, Ostróg
35. Sotirow Grzegorz, Ostróg
36. Titow Bazyli, Ostróg
37. Kopyt Chaim, Ostróg
38. Gonkier Etka, Ostróg
39. Kotowicz Izaak, Ostróg
40. Zasławski Grzegorz, Ostrów
41. Kotowicz Ełka, Ostróg
42. Tabacznik Nuchim-Samuel, Ostróg
43. Pasławski Piotr, Ostróg
44. Barczenko Dymitr, Kowel, Łucka 204
45. Ciechnowicz Michel, Kowel, Staro-Kolejowa 25
46. Doganowski-Ogoń Sergjusz Maciejów, pow. Kowelski
47. Fajnsztein Michel, Kowel, Staro-Kolejowa Nr. 8
48. Goldsztein Gitel, Kowel, Łucka Nr. 102
49. Gortałow Włodzimierz, Kowel, Łucka 184
50. Jakuszewa Olimpiada, Ratno, pow. Kowelski, ul. Centralna Nr. 6
51. Jaworowski Teofil, Kowel, Policyjna Nr. 1
52. Kompaniewski Jerzy, Kowel, Nowo-Kolejowa 59
53. Królewski Wacław Kowel, Nowo-Kolejowa 90
54. Krzeczkowska Julja, Kowel, Więzienna Nr. 8
55. Lisowski Borys, Kowel, Staro-Kolejowa Nr. 27
56. Lubieniecki Konrad, Kowel, szpital powiatowy
57. Moskalewa Helena, Kowel, szpital epidemiczny
58. Pierogowska Eugenja, Kowel, szpital epidem.
59. Pirogow Mikołaj, Kowel, Królowej Bony
60. Spektor Chana, Turzysk, pow. Kowelski
61. Swietikow Wsiewołod, Kowel, Mickiewicza Nr. 6
62. Weselski Wacław, Kowel, Sąarostwo
63. Zienkiewicz Aleksander, Ratno, pow. Kowelski
64. Zubr Zygmunt, Kowel, Łucka 204
65. Fejgel Chaja, Kowel, Łucka 103
66. Pomerantz Falk, Kowel, Łucka 43
67. Wajtman Jakób, Kowel, Łucka 136
68. Szuld Rudolf, Horochów
69. Kamiński Jakób, Horochów
70. Morgulis Dawid, Horochów
71. Snitowski Wacław, m. Lubolm
72. Roguski Bronisław, Szack
73. Korniłowa Lidja, Mizocz, pow. Dubieński
74. Riabczenko Mikołaj, Dubno, Zabranje 3.
75. Lisenko Daniel, w. Obnow, gm. Sudobierska
76. Kukulewicz Daniel, m. Ołyka, pow. Rówieński
77. Wisłocki Zygmunt, Młynów, pow. Dubieński
78. Dawidowski Piotr, Dubno, ul. Farna
79. Goldblatt Jakób, Dubno, ul. Pocztowa 10
80. Hindes Salamon, Dubno, ul. gen. Dwernickiego
81. Hindes Szymon, Dubno
82. Halpersón Michel, Dubno, Aleksandrowska 1
83. Bat Michał, Dubno, Czackiego № 1
84. Grawlej Olga, Dubno, ul. Stara № 14
85. Zamiatkin Stefan, Beresteczko
86. Berg Herman Marjan, Ołyka, pod Dubienką
87. Stefanowski Piotr, Wołkowyje, p. Dubieński
88. Jelina Gudel, Wołkowyje
89. Zaszewski Mojżesz, Równe, Dyrektorska № 44
90. Walker Karol Włodzimierz, Rówe, Mikołajewski zamek 6
91. Prokopowicz Eugenjusz, Zdołbunów, Magistracka 13
92. Czernobulski Hersz, Równe, Tomaszowska 15
93. Baliński Karol, Równe, Dyrektorska 24
94. Winogradow Aleksander, Równe, Dyrektorska 6

95. Gurfinkiel Marja, Równe, Nowo-Dyrektorska 36
96. Majerson Bluma, Równe, Barmacka 9
97. Askenazi Sara Zelda, Stepań
98. Raczyński Jan Mieczysław, Zdołbunow
99. Frinkelsztein Grzegorz, Równe, Dyrektorska 17
100. Kokiel Nechama Rywka, Równe, zauł Barmacki 8
101. Gelfding Rund Kgnstanty, Równe, Afrykańska 35
102. Segał Marek, Równe, zauł. Pocztowy 7
103. Gurfinkiel Nuta, Równe, Nowo-Dyrektorska 36
104. Tabacznik Mordko Hersz, Równe, Szosowa 22
105. Sawicki Mikołaj, Równe, Dyrektorska 11
106. Koha Maurycy, Równe, Dyrektorska 24.
107. Dudkin Mikołaj, Równe, zauł. Barmacki 6
108. Nanowski Jan, Równe, szpital Powiatowy
109. Pośmiełowski Włodzimierz, Równe, Aptekarska 16
110. Pik Chromoj Caja Leja, Równe, Szosowa 12
111. Kopyłow Jan, Równe, Barmacki zauł. 1
112. Prochorow Mikołaj, Równe
113. Buch Rafał, Guta Bistriezi p. Rownem
114. Piotrowski Włodzimierz, Równe, Szkolna
115. Piszczatowski Władysław, Równe, żauł. Barmacki
116. Piotrowski Adolf, Równe, Starostwo
117. Fedelski Józef, St. Lubomirska P. K. P.
118. Szwidki Józef Mojsze, Równe, Szosowa 75
119. Trubacz Marjan Liba, Równe, Topolowa 1
120. Mamina Julja, Zdołbunow, Ostrogska 40
121. Biszof Edmund, Korzec Szpital
122. Krejss Samson, Równe, Afrykańska 35
123. Dubiński Leonard, Gródek, p. Rówieński
124. Gurfel Sara, m. Berezno
125. Dubińska Rozalja, m. Derażno
126. Andruszuk Mikołaj, m. Krzemieniec
127. Romański Jan, Krzemieniec
128. Holender Perla, Krzemieniec
129. Krauze Leopold Krzemieniec
130. Kamajew Aleksander Krzemieniec
131. Litwak Mejer, Krzemieniec
132. Landsberg Arja, Krzemieniec
133. Müller Oswald, Krzemieniec
134. Majewski Antoni, Krzemieniec
135. Winogradow Włodzimierz, Krzemieniec
136. Jakobson Herman, m. Szumsk, pow. Krzemien.
137. Cinberg Józef, Katerburg, pow. Krzemieniec
138. Dmitrijewsqi Leonid, Wiśniowec, pow. Krzemien.
139. Lipski Edward, Wiśniowiec, pow. Krzemieniec
140. Szneiderman Chaim, Wyszegródek, p. Krzemien.
141. Traczuk Eugenjusz, Wyszogródek pow. Krzemien.
142. Belfor Nizon, Białozurka pow. Krzemieński
143. Szejnberg Uszer Anuszel, m. Łanowce pow. Krzemieński
144. Zapolski Mikołaj, m. Łanowce, p. Krzemieński
145. Probenko Paweł, m. Poczajów, p. Krzemieński
146. Winiarski Bołesław, Równe, Ambul. Kolejowe
147. Moszczyński Konstanty, Międzyrzec, p. Rówieński
148. Rayczyk Jan, wieś Opalin, pow. Lubomelski
149. Rojżnian Aleksander, Melnica, pow. Kowelski
150. Ferszt Lejzor, Łuck, koszary 24 p. p.
151. Kapłan Grzegorz, Demidówka, pow. Dubieński
152. Reczyński Arsenjusz, m. Trościaniec, pow. Łuck
153. Izdebski Marjan, m. Rożyszcze, pow. Łucki
154. Ziskind Pinchas, Kowel, Sadowa 3
155. Dmitrowa Olga, w. Krytno, pow. Kowelski
156. Szatz Gersz, Łuck, Szosowa
157. Studziński Erazm, Łuck, Szpitalna 22
158. Iwaszkiewicz Marjam, Łuck, Jagiellosńa 109
159. Gojzenberg Szioma, Równe
160. Adamowicz (Adamski), Kółki, pow. Łucki

Rządowy Komisarz Wyborczy dla przeprowadzenia wyborów do Rady Izby Lekarskiej w Lublinie:

(—) *Dr. Andrzej Krysiński*

Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Naczelnik Państwa w Brześciu.

W dniu 16 b. r. święcił Brześć równocześnie trzy uroczystości, z czego dwie wielkie narodowe a trzecią par eccellence wojskową, mianowicie czterolecie powstania stojącego załogą w Brześciu 82-go pułku piechoty, wchodzącego w skład 30-tej b. syberyjskiej dywizji p.

Z dwóch pierwszych uroczystości, jedna, zainicjowana i zorganizowana przez wojskowość łącznie z władzami cywilnemi i magistratem — to święto 30-tej b. syberyjskiej dywizji piechoty, obchodzącej dwuletnią rocznicę powrotu do Ojczyzny z dalekiej Syberji. Święto to zatem jest wspomnieniem jednego więcej, daj Boże przedostatniego etapu półtorawiekowej polskiej martyrologji, spiżowym pomnikiem bohaterstwa i sławy polskiego żołnierza-tułacza, który wyprzedłszy z kraju po porażce pierwszego Naczelnika pod Maciejowicami—przez sto pięćdziesiąt lat użyźniał i zabarwiał swoją krwią Alpy i Pireneje, południowe krainy potomków cezarów, stopy Piramid i zamyślonego nad dziejami ludzkości od czterech tysięcy lat Sfinksa, fale Tybru, Niemna i Elstery,—krocząc niezmordowanie po lądach, morzach, piaskach gorących i mrozie, wśród lodowej pustyni Północy, pośrodku obcych ludów, wśród murzynów San Dominga i Mameluków egipskich, po górach i bagnach, borem i lasem, z biedy i głodu przymierając czasem,—ale nieprzerwanie zapatrzony w świetlaną wizję niepodległości swojej Ojczyzny — a co rozpoczął pod Tadeuszem Kościuszką, Dąbrowskim, Poniatowskim, Dwernickim, Skrzyneckim, Prądzyńskim, Wybickim, Chłopickim, Sowińskim i Żymirskim — potem pod wodzami 48-go i 63-go roku,—tego dokonał obecnie pod Piłsudskim, Hallerem, Dowborem Muśnickim, Iwaszkiewiczem i tyloma innymi, których imiona wyryte złotem głoskami w Panteonie historji, gdzie zresztą znajdzie się zaszczytna karta i dla tej szarej lawiny bezimiennego żołnierza, prowadzonego geniuszem swoich wodzów i ożywionego ich świętym zapałem ale promieniejącego także własnem bohaterstwem i bezgranicznem poświęceniem w służbie Ojczyzny.

Druga uroczystość, przypadająca na dzień 16-go lipca b. r. — to święto odwiecznej sprawiedliwości, święto Nemezis dziejowej, mszczącej wcześniej czy później każdą podłość, każdą nikczemność, każdą zdradę i każdy gwałt, zarówno w życiu jednostki jak w życiu narodów — i za wszystko dającej wcześniej czy później pokrzywdzonemu pełne zadośćuczynienie — w klęsce brutalnej przemocy całych państw czy też w rozkładzie przeżeranego wyrzutami sumienia jednostki.

Krótko rzekłszy — to święto Górnego Śląska, święto odzyskania połaci prastarej polskiej ziemicy piastowskiej.

Jednakże jest to dzień nie samej tylko radości, nie samego tylko zadośćuczynienia, lecz także dzień poważnej przestrogi, groźnego „memento“ pod adresem tych wszystkich, którym się wydaje, że nasze porachunki dziejowe z żywiołem germańskim są już na zawsze zamknięte, że więc spokojnie można ułożyć się i usnąć na naszych, zresztą bardzo illuzorycznych, laurach.

Wyryta w granicie na ufundowanym i darowanym następnie Ojczyźnie przez Paderewskiego pomniku króla Władysława Jagiełły w Krakowie dewiza „Praojcom na chwałę — Braciom na otuchę“ — powinna była objąć także wyrazy: „i na przestrogę!“, albowiem o niczem niestety tak łatwo nie zapominamy jak o potrzebie czujnego patrzenia w przyszłość — i każdy zaściankowy sukces skłonni jesteśmy w swoim równie nieuleczalnym jak nieuzasadnionym optymiźmie brać za jakąś epokową a niczem i nigdy już nie dającą się uchylić przewagę.

A tymczasem na naszych zachodnich rubieżach czuwa w dalszym ciągu, uzbrojony od stóp aż po zęby — zawsze — mimo rzekomej demokratyzacji i rozbrojenia — gotowy do skoku i zdławienia swojej zdobyczy — ów krzyżacki gad, którego nie ugłaszcze nikt, ni namową, ni groźbą, ni dary, — wiecznie ziejący nienawiścią do wszystkiego co polskie — i wiecznie głodny, choć pożarł tak wiele. A jeśli nasza anarchja i niezgoda wprędce nie ustanie, to jego czuwanie rychło zostanie uwieńczone naszym ponownym upadkiem.

Niechaj tedy chwilowe przytłumienie pruskiej buty nie daje asumptu do rozrastania się — naszej własnej! —

* * *

Obchody uroczystości 16-go lipca zaszczycił i uświetnił swoją obecnością Naczelnik Państwa, Marszałek Rzeczypospolitej Pan Józef Piłsudski, przybyły w tym celu do Brześcia o godz. 10 przedpoł.

Dla uczczenia i powitania Naczelnika Państwa wzniesiono w mieście, po przedmieściach, koło koszar i koło dworca kolejowego szereg bram tryumfalnych, naokół zaś dworca zgromadziły się niezliczone rzesze obywateli wszystkich wyznań, narodowości, przekonań politycznych i wieku — oraz nieprzejrzany tabor samochodów i powozów prywatnych i rządowych.

Na samym dworcu oczekiwała Naczelnika Państwa kompania honorowa z orkiestrą, generalicja z dowódcą D. O. K. generałem Krajowskim, gen. Hajdukiewiczem i gen. Bilewiczem oraz Wojewoda Poleski Stanisław Downarowicz. Obok zgromadzili się naczelnicy i przedstawiciele miejscowych władz i urzędów — a to: dyrektor Izby Skarbowej Czechowicz, świeżo odznaczony orderem „Poloniae restitutae“ za swoje duże zasługi przy ściąganiu daniny państwowej, gen. Galle, kom. Okr. Kom. Policji Państwowej, inż. Nelard, dyrektor polskich Kolei Państwowych w Brześciu, inżynier Szeperko, naczelnik Wydz. Drogowego P.K.P,, Żyliński, dyrektor poczty, Ursyn-Niemcewicz, prezydent miasta, Starosta Brzeski — oraz wyżsi urzędnicy Województwa Poleskiego, naczelnicy względnie zastępcy naczelników poszczególnych Wydziałów. Wzorowy porządek na dworcu utrzymywała Policja Państwowa pod osobistym nadzorem gen. Gallego.

* * *

Powitany u stopni wagonu przez Wojewodę Downarowicza przeszedł Naczelnik Państwa, przy dźwiękach hymnu państwowego, przed frontem kompanji honorowej, wysłuchał raportu i powitania Dowództwa Okręgu Korp., przywitał się z przedstawionymi Mu przez Wojewodę przedstawicielami władz i paniami, poczem wrócił do swego wagonu salonowego, gdzie odbył z Wojewodą Downarowiczem dłuższą konferencję na temat ogolnego położenia Województwa i stosunków granicznych od strony Rosji sowieckiej.

Po konferencji odjechał Naczelnik Państwa na plac lotniczy poza koszarami wojskowemi, gdzie wysłuchał uroczystej Mszy polowej i okolicznościowego kazania, wygłoszonego z armaty przez kapelana wojskowego.

Bezpośrednio po nabożeństwie dekorował Naczelnik Państwa zasłużonych oficerów i żołnierzy krzyżem orderu „Virtuti Militari“, zamieniając po kilka przyjacielskich słów z każdym z odznaczonych. Szczególnie długo i serdecznie rozmawiał Naczelnik Państwa z jednym z udekorowanych, plutonowym Janem Sowińskim, „małym kapralem“, z którego konceptów żołnierskich szczerze się uśmiał, — na pożegnanie zaś poklepał go koleżeńsko po ramieniu, zachęcając do dalszej, równie wzorowej i chętnej Służby Ojczyźnie — i dając mu przez to do zrozumienia, że i w każdego polskiego rycerzyka tornistrze może się mieścić buława marszałkowska — i że Naczelny Wódz Polskiej Siły Zbrojnej nie mierzy wartości swojego żołnierza łokciem — jak Ludwik XIV francuski księcia Eugeniusza Sabaudzkiego, od którego zresztą następnie, jako marszałka polnego cesarza niemieckiego, srogie brał cięgi.

* * *

Po dekorowaniu żołnierzy odbył Naczelnik Państwa przegląd defilujących przed nim w znakomitym ordynku bojowym pieszych i konnych oddziałów Dywizji i przybyłych na plac organizacji oświatowych i społecznych, poczem po skromnem żołnierskiem śniadaniu w hangarze przypatrywał się z wielkiem zainteresowaniem i uznaniem żołnierskim zawodom sportowym i ćwiczeniom wolnym i szermierczym, wykonanym w takt orkiestry Baonu Szkolnego 30. Dyw. p. pod kierunkiem majora Popelki, kapitana Pikulskiego i kapitana Pawłowicza.

Wieczorem odbył się w Białym Pałacu w Twierdzy przy współudziale Wojewody Downarowicza, generałów: Krajowskiego, Hajdukiewicza, Rozwadowskiego, Rydza-Śmigłego, Żukowskiego, Billewicza, francuskiego gen. Duponta, Dowódcy 30. Dywizji p. pułkownika Mackiewicza i w. i. uroczysty raut, wydany na cześć Naczelnika Państwa przez Dywizję Syberyjską. Następnie zać odjechał Naczelnik Państwa z Brześcia, żegnany mimo późnej nocy przez niezliczone tłumy cywilnych i wojskowych, z głębokim żalem rozstających się z osobą swego ukochanego Naczelnika i Wodza, który z taką godnością a tak skromnie dźwiga na swych dostojnych barkach Majestat Rzeczypospolitej, wchodząc między swych braci tylko jako primus inter pares, pierwszy między równymi,—

tem jednem tylko ożywiony pragnieniem, aby Ojczyźnie swej zgodną współpracę obywateli a zatem podstawy odrodzenia i rozwoju mógł zapewnić.

Nędza urzędnika polskiego na tle ogólnej nędzy Ojczyzny.

Tyle w ostatnich czasach i z tylu rozmaitych punktów widzenia mówi się i pisze o nędzy, w jakiej żyjemy, że wskazanem byłoby może rozpatrzenie tej kwestji także z bardziej idealnego, ściśle obywatelskiego i polskiego stanowiska — a to przynajmniej w odniesieniu do teraźniejszości i najbliższej przyszłości tj. aż do czasu, gdy Ojczyzna nasza, przy naszej wydatnej i usilnej współpracy, będzie w stanie dostarczenia nam równoważnika naszego wykształcenia, naszych wysiłków i naszej roli przy organizowaniu i budowie młodej polskiej państwowości.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że współczesne nasze pobory urągają najprymitywniejszym wymogom kulturalnego i fizycznego życia, z trudem pokrywając wydatki zaledwie na wyżywienie własne i naszych rodzin, zupełnie zaś zawodząc wszędzie tam, gdzie idzie choćby tylko o nabycie ubrania, bielizny i obuwia, nie mówiąc już o zaspokojeniu potrzeb życia umysłowego i jakiejtakiej, choćby najtańszej rozrywce i wytchnieniu na świeżem powietrzu po całorocznej wytężającej pracy wśród ciągłych braków materjalnych i wśród bardzo rzadko hygienicznych warunków pracy biurowej i mieszkalnych. Nikt też nie myśli i nie może kwestjonować okoliczności, że zaopatrzenie emerytów, wdów i sierot jest nawet w porównaniu do naszego ciężkiego materjalnego położenia bezgranicznie gorszem i zgoła beznadziejnem — oraz że takiemsamem staje się nasze własne położenie z chwilą, gdy nawiedza nas lub nasze rodziny choroba czy jakiekolwiek inne nieszczęście, pociągające za sobą znaczniejsze a nie mające pokrycia w naszych poborach wydatki—lub też wreszcie gdy w trakcie panującego obecnie stanu przejściowego w ustaleniu naszych stosunków służbowych przypadnie niespodziewana niezdolność do pracy lub równie niespodziewane zwolnienie ze służby.

Wszystko to jest nie ulegającą żadnej wątpliwości prawdą a jednak nie wolno nam ani na chwilę zapominać o tem, że „świat i historja patrzą na nas a przyszłe pokolenia sądzić nas będą“,—sądzić będą naszą miłość Ojczyzny i nasze zachowanie się w ciężkiej dziejowej chwili, gdy ta nasza Matka-Ojczyzna, zewsząd otoczona śmiertelnymi wrogami, kona pod ciosami wewnętrznej anarchji, zawiści i nieubłaganych walk partyjnych — oraz chciwości równie ambitnych jak wyzbytych poczucia miłości Ojczyzny i odpowiedzialności wobec Niej jednostek.

„Mamy utrwalić zdobycze wojny, okupione męczeństwem Narodu i obficie przelaną krwią polskiego żołnierza, — mamy zadać kłam szerzonej o nas przez naszych wrogów opinji, jakobyśmy nie byli zdolni do rządzenia się sami,—jakobyśmy nie umieli naszą pracą i naszą najlepszą wolą i poświęceniem się dla dobra publicznego zyskać szacunek u swoich i obcych dla naszych rządów i dla naszych urządzeń“.

„Powołani do spełnienia wielkich zadań, do wykończenia i utrwalenia potęgi gmachu wielkiego państwa, nie możemy sami być małymi w pojmowaniu i wypełnianiu poruczonych nam i dobrowolnie przez nas przyjętych na siebie obowiązków i zadań“.

Jęcząc i cierpiąc w niewoli przez tyle dziesiątków lat—i tyle za wolność drogiej Ojczyzny naszej serdecznej krwi przelawszy, tylu najlepszych synów, tyle majątków, tyle wygód i szczęścia osobistego ochoczo poświęciwszy i straciwszy na zawsze—czyż nie ślubowaliśmy ciągle w naszych sercach i przed Ołtarzami Pańskiemi, że byleby tylko nam Bóg Ojczyznę i wolność powrócić raczył, to wzamian wszystkiego się zrzekniemy i wszystko Mu ofiarować jesteśmy gotowi?

Magnackie fortuny poszły na marne, rozdrapane i rozkradzione przez zachłannego wroga,—ich właściciele, od urodzenia do najbardziej wyrafinowanych wygód i spełniania każdej swej zachcianki przyzwyczajeni, dobrowolnie, miłością Ojczyzny powodowani, z torbą powędrowali żebraczą lub też ciężkiej zarobkowej imali się pracy—a my, którzyśmy „wzrośli w twardej z losem walce, wprzągnięci w jarzmo trudów i niedoli“, my podnosimy dzisiaj głośną skargę na całą Rzeczpospolitą, że nam nasz Rząd mieszkań nie daje, że nikt o nas nie dba i że nasze zarobki nie dorównują niekiedy nawet wynagrodzeniu niekwalifikowanego robotnika.

Skarżymy się na niewdzięczność naszego Rządu, na niewdzięczność naszej Ojczyzny wobec nas, najlepszych, najświatlejszych i najbardziej cierpliwych i bezinteresownych Jej synów i obywateli, — czyż jednak pomyślał kto z nas o tem, czem wywdzięczono się owym naszym młodocianym bohaterom z 63-go roku, co bez broni niemal, bez ubrań i bez żywności poszli w bój, poto, aby ukochane rodziny, matki, żony i kochanki rzuciwszy, w ciemnym i wilgotnym borze na posłaniu śniegowem do wiecznego snu układać się po kolei pokotem, już nawet nie za wolność ale za sam tylko honor Ojczyczny, za jej okupione krwią prawo do łaskawej pamięci Europy.

I czy pomyślał kto z nas, że przecież i tym naszym współczesnym bohaterom — braciom, co również wszystko na szalę rzucili i poświęcili — i im nie wszystkim mogła nasza Ojczyzna wynagrodzić wszystkie ich trudy i wszystko to, co stracili, zaczem też wielu z tych żołnierzy - inwalidów czułoby się bezgranicznie szczęśliwymi gdyby im było danem znaleźć się w ramach naszej urzędniczej nędzy, w ramach bytu, na który my sarkamy.

Czyż oni, żyjąc całemi miesiącami, całemi latami nawet, w błotnistych rowach strzeleckich i w bagnach, nieraz po kolana i nawet do pasa całemi godzinami w tych bagnach zanurzeni, bez snu i bez pożywienia, przeżerani ustawiczną gorączką i toczeni przez robactwo, — mieli mniej niż my uzasadnionych praw do wygód i do wdzięczności ze strony Ojczyzny i ze strony Rrządu?.

A jednak z nich nikt nie sarkał, nikt się nie cofnął, nikt nie zagroził strejkiem, nikt nie porzucał służby Ojczyźnie dlatego tylko, że mu w jakiemś prywatnem biurze przyrzeczono o kilkadziesiąt tysięcy miesięcznie więcej, lepsze mieszkanie i dogodniejsze warunki bytu!

„Rząd nasz i naród wie, że w ciężkich pracujemy warunkach. Rząd nasz i szlachetniejsza cząstka naszego społeczeństwa zdaje sobie sprawę, że ani uposażenie ani dostarczane nam techniczne środki nie są wystarczające w stosunku do naszych potrzeb

i włożonych na nas zadań. Ale Państwo narazie nie może nam dać większej a przynajmniej skuteczniejszej pomocy.

Nie wystarczy bowiem jednostronna pomoc ze strony Państwa. My sami sobie pomódz musimy — po tylu zdobytych na tem polu doświadczeniach.

Finansowe żądania nasze, chociażby nawet były natychmiast zaspakajane w tejsamej wysokości, w jakiej je stawiamy, nie położą ostatecznego kresu złemu, nie zaradzą ciężkiej nędzy, w jakiej żyjemy. W wyścigu z powojenną plagą tak zw. paskarstwa i spekulacji pozostaniemy przy dalszem trwaniu współczesnych stosunków zawsze w tyle, po każdej bowiem podwyżce naszych poborów podnosi się drożyzna, niemal automatycznie w dwójnasób a nawet dziesięciokrotnie.

Rzucane z góry zapowiedzi powstrzymania tego katastrofalnego procesu drożyżnianego, obniżania się wartości naszego pieniądza a podnoszenia się stanu naszego zubożenia, pozostają w rezultacie zawsze tylko niespełnionemi obietnicami — a to właśnie skutkiem braku szczerego poparcia i gorliwej współpracy z naszej strony.

Inną zatem drogą przy zwalczaniu naszej bezsprzecznej nędzy iśćby należało.

Zaś punktem wyjścia tej drogi będziemy przedewszystkiem my sami.

Należąc do sfery inteligencji, zatem do najświatlejszej warstwy społeczeństwa — i będąc duszą i żywym mechanizmem tego społeczeństwa i narodu, urabiamy go na nasz własny obraz i podobieństwo. Stojąc na świecznika tego społeczeństwa jesteśmy obowiązani przyświecać mu przedewszystkiem swoim własnym przykładem, pierwsi w ofiarnej pracy i bezgranicznem poświęceniu dla Matki-Ojczyzny, ostatni w przypominaniu Jej o swoich należytościach i zasługach.

Rozprószone tu i ówdzie wpośród nas objawy i zapędy lekkomyślności, rozrzutności i życia nad stan, —mianowicie nad ten współczesny stan naszego organizującego się dopiero bogactwa narodowego, — dające się tu i ówdzie ciągle jeszcze dostrzegać wypadki tolerowania cudzych nadużyć czy własnej niesumienności, — wykorzeńmy i zniszczmy doszczętnie, — z drugiej zaś strony nasze twórcze i ofiarne na rzecz dobra publicznego, skarbu państwowego i bytu nieszczęśliwych od nas braci — wysiłki i myśli zestrzelmy w jedno ognisko — i w jedno ognisko duchy, — „służmy poczciwej sprawie a jako kto może niech ku pożytkowi dobra wspólnego pomoże“— a wówczas, równolegle z podniesieniem się i utrwaleniem dobrobytu i potęgi naszego społeczeństwa i naszej Ojczyzny — i wreszcie ogólnego zadowolenia i szczęścia naszych współobywateli — zniknie definitywnie nasza nędza a utrwali się na zawsze nie tylko materjalny dobrobyt naszego stanu ale także jego bezgraniczne moralne znaczenie i szacunek swoich i obcych!

Mieczysław Bałuk.

OGŁOSZENIA.

Ogłoszenia o zagubionych dokumentach.

ZAGINĘŁY:

Legitymacja **Grzegorza Saczki**, ze wsi Wielki-Rożan, gm. Czuczewickiej, wydana przez Naczelnika II. Rejonu pow. Łuniniec.

Pasport zagraniczny **Girsz s. Mowszy Chinicza** Nr. 383 serja 50110, wydany przez Starostwo pow. Łuniniec.

Legitymacja **Izaaka Słuckiego** w Leninie, wydana przez Naczelnika III Rejonu pow. Łuniniec.

Zrabowano legitymację **Jana Baraja**, Nr. 604, z majątku Bór, gm. Czuczewickiej, wydaną przez Naczelnika I Rejonu pow. Łuniniec.

Legitymacja **Szmujły Migdalewicza**, z Lenina, wydana przez Naczelnika III Rejonu pow. Łuniniec.

Dowód osobisty **Panteleja Suszki** ze wsi Skrypiele gminy Imieninskiej, L. 1007, wydana przez Starostwo Drohiczyńskie.

Skradziono dowód osobisty **Choni Chworowskiego** ze wsi Jakowlewo, gm. Worocewickiej, Nr. 1512, wydany przez Naczelnika II Rejonu pow. Drohiczyńskie.

Dowód osobisty **Lizy Milner** z Drohiczyna, Nr. 147, wydany przez Komendę Państwowej tamże.

Dowód osobisty **Sary Wajsman** z Drohiczyna, № 301, wydany przez Komendę Policji Państwowej **tamże.**

Dowód osobisty **Rywki Chorowskiej** z Jakowlewa gm. Worocewickiej, № 2238, wydany przez Nacz. II rejonu pow. Drohiczyn.

Zagraniczny paszport № 111 **Rejzli Saporsztejn**, wydany przez Starostwo Kobryńskie.

Legitymacja **Romualda Jeryszewa** z Łunińca, wydany przez Starostwo tamże.

Skradziono legitymację **Wilhelma Germana** z Dawid-Gródka, Nr. 1564, wydaną przez Starostwo Łuninieckie.

Legitymacja Nr. 4836 **Teodora Prusika** ze wsi Nujno gm. Soszyczno, wydana przez Starostwo Kamień-Koszyrski.

Legitymacja Nr. 981 **Antoniego Gatalskiego**, wydana przez Nacz. III Rejonu pow. Łuniniec.

Legitymacja Nr. 498 **Emy Sierżan** w Łunińcu, wydana przez Starostwo tamże.

Dowód osobisty **Wasyla Gołowacza** ze wsi Sochy gm. i pow. Drohiczyn, wydany przez Starostwo tamże.

Dowód osobisty Nr. 549|3257 **Lejby Ickowskiego** z Drohiczyna, wydąny przez Komendę Policji Pnństwowej tamże.

Legitymacja Nr. 1700 **Mowszy Chitryckiego** z gm. Kotry, wydana przez Naczeln. I Rejonu pow. Prużana.

Legitymacja Nr. 528 **Lazara Czeczyka,** wyd. **przez Nacz. IV Rejonu pow. Łuniniec.**

Dowód osobisty Nr. 48 **Mowszy - Arona Milmana.** wydany przez Magistrat m. Stolina.

Dowód osobisty Nr. 44 **Eli - Mejera Milmana,** wydany przez Magistrat m. Stolina.

Zaświadczenie i dokument podróży **Barbary Szwejkus,** wydane przez Policję Pow. w Równem.

Legitymacja Nr. 329 **Menaszy Orłowskiego** z Szereszewa, wydana przez Nacz. II Rej. tamże.

Legitymacja Nr. 38 **Michała Kowalczuka** ze wsi Wojechoszcze, wydana przez Starostwo Kamień-Koszyrski.

Zaświadczenie Nr. 1371 **Froima Korza,** wyd. przez Magistrat Stolina.

Skradziono legitymację Nr. 155 **Pawła Matusiewicza** z Łunińca, wydana przez Nacz. III Rejonu pow. tamt.

Legitymacja Nr. 309 **Nauma Płaucha** z gminy Matjasy, wydana przez pow. Prużana.

Paszport niemiecki władz okupacyjnych, **Natalii Smurkównej** z Prużany.

Legitymacja **Maina-Chaima Szpetryka** ze Stolina, wydana przez Nącz. V Rejonu pow. Łuniniec.

Książka domowa **Mejera Borszerewera** z m. Brześć n|B.

Kwit Kasy Głównej Poddyrekcji Brzeskiej P.K.P., Nr. 326, na kwotę 55.000 mkp. na nazwisko **Józefa Szymańskiego.**

Książka ludności Nr. 102 **Olgi Nikiforowej** z Brześcia.

Rachunkowa książka i 2 weksle—na sumę 1.500.000 i 3.530.000 mkp. — **Abrahama Hofmana** z Łucka.

Legitymacja **Józefa Kępika,** wydana przez Starostwo Brześć n|B.

Odpis wyroku Sądu Pokoju w Wysokiem-Litewskiem—na rzecz **Teodory Malickiej.**

Legitymacja urzędnicz Nr. 70 **Teodozji Bojanowskiej** z Inspektoratu Szkolnego w Brześciu.

Legitymacja Urzędu gminnego Turniańskiego, Nr. 722, na nazwisko **Józefa Mizerji.**

Legitymacja **Chaima Feldmana,** wydana przez Starostwo Kobryńskie.

Legitymacja Nr. 2476 **Karpa Gumena** ze wsi Słonimcy, wydana przez Starostwo Prużańskie.

Skradziono dowód osobisty **Pawła Manki** ze wsi Zaber gm. Chomskiej pow. Drohiczyn.

Legitymacja **Esfery Minkowicz** z Żabinki, wydana przez Nacz. I Rejonu pow. Kobryń.

Legitymacja Nr. 657 **Szymona Kustowieckiego,** wydana przez Komendę Policji Państwowe- w Kobryniu.

Legitymacja Nr. 1221 **Stanisława Jaśkiewicza** z Siedlec, wydana przez Kom. Policji Państwowej w Kobryniu.

Skradziono legitymację Nr. 240 **Stefana Gerasimuka** z Berezy, wydaną przez Starostwo Kobryńskie.

Skradziono legitymację Nr. 58 **Josela Feldmana,** wydaną przez Kom. Policji Państw. w Kobryniu.

Skradziono legitymację Nr. 1062 **Aleksandra Misiejki** z Wólki gm. Antopolskiej, wydaną przez Starostwo Kobryńskie.

Skradziono paszport zagraniczny **Cieni Padorowskiej,** L. 121, wydany przez Starostwo Drohiczyn.

Dowód osobisty **Michała Krzywickiego,** wydany drzez Starostwo Drohiczyn.

Skradziono dowód osobisty **Nauma Awerbucha,** Nr. 382|2301 wydany przez Komendę Policji Państw. pow. Drohiczyn.

Druk. „ORKA" Brześć, Zygmuntowska 65, tel. 18.